

TEZAUŢ LITURGIC
23 SEPTEMBRIE / 4 IANUARIE
GHERASIM MIKRAĢHIANANITUL

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ

1995

23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΒΡΑΧΩΡΙΩ

(ΑΓΡΙΝΙΩ) ΤΗΣ ΑΙΤΩΛΙΑΣ

Εν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἰσώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια,

Ἦχος β', Ὅτε εκ του ξύλου

Ὅτε ευσεβείας τῷ φωτί, Μάρτυς την ψυχὴν κατηυγάσθης, τελειωτάτῳ νοῖ, τότε πᾶσαν ἔλιπες, πλάνης την ζόφωσιν, και τῷ θείῳ βαπτίσματι, υἱός ανεδείχθης, του σε προς επίγνωσιν, θείαν καλέσαντος· ὅθεν και νομίμως αθλήσας, των πάλαι Μαρτύρων της δόξης, Ἰωάννη ὠφθης ἰσοστάσιος.

Ὅτε ὠμολόγησας πιστώς, Μάρτυς την Χριστώνυμον κλήσιν, αγίῳ στόματι, τότε απερίτρεπτος, και ακατάσειστος, απειλαίς και κολάσεσι, των αντικειμένων, ὠφθης δυναμούμενος, Αγίῳ Πνεύματι· ὅθεν καταισχύνας τον ὄφιν, παρά του Χριστοῦ εκομίσω, στέφος Ἰωάννη αμαράντινον.

Ἄνθος εκ Κονίτσης νοητόν, εκ δυσώδους ρίζης ανθήσας, την ευωδίαν Χριστοῦ, μύρον ὡς ουράνιον, και ζωοδώρητον, Ἰωάννην

δεξάμενος, σωμαίς των σων άθλων, πάσαν την διάνοιαν πιστών επεύφρανας' όθεν την αγίαν σου μνήμην, πόθω εκτελούντες μεσίτην, προς Χριστόν θερμόν σε προβαλλόμεθα.

Πόλις Βραχωρίου το σεπτόν, αίμα σου εδέξατο Μάρτυς, υπέρ Χριστού εκκυθέν' ένθεν την αγίαν σου, γεραίρει άθλησιν, και τα θεία σου λείψανα, η Προυσιωτίσσης, Ιωάννη φέρουσα, Μονή αγάλλεται' ταύτα γαρ αρτίως φανέντα, πάλαι εν αυτή κεκρυμμένα, τον αγιασμόν ημίν παρέχουσι.

Δόξα, Ήχος α'

Της αληθείας τον θησαυρόν, εν πολλή συνέσει ευρών, τη τούτου ευφράνθης χάριτι, Ιωάννη μακάριε' και Χριστόν ενδυσάμενος, τοις ίχνεσιν αυτού ηκολούθησας, και μαρτυρικόν υπήλθες στάδιον, απεριτρέπτω καρδιά' όθεν εν σοι ησχύνθη, ο του ψεύδους εργάτης, και Άγγελοι εκρότησαν, τους αθλητικούς σου καμάτους' μεθ' ών νυν συναυλιζόμενος, και Χριστού ορών την λαμπρότητα, αδιαλείπτως πρέσβευε, υπέρ των τιμώντων σε.

Και νυν, Θεοτοκίον

Τη πρεσβεία Κύριε πάντων των Αγίων, και της Θεοτόκου, την σην ειρήνην,δος ημίν, και ελέησον ημάς, ως μόνος οικτίρμων.

Απόστιχα Ήχος β', Οίκος του Εφραθά

Όλος αλλοιωθείς, τη θεία προμηθεία, επέγνως τον Σωτήρα, ώ Ιωάννη μάκαρ, και τούτω ηκολούθησας.

Στίχ: Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει και ωσει κέδρος η εν τω Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Κόνιτσα ευφημεί, ομού συν Βραχωρίω, την άθλησίν σου Μάρτυς
της μεν γαρ γόνος πέλεις, την δε άθλοις ηγίασας.

Στίχ: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Είφει αποτηθεις, την κεφαλήν προθύμως, Μαρτύρων ταις
χορείαις, ω Ιωάννη μάρτυς, περιφανώς ηρίθμησαι.

Δόξα, Τριαδικόν

Ένα σε του παντός, Θεόν Τριάς Αγία, ο Ιωάννης έγνω, λιπών
πλάνης το σκότος, και υπέρ σου ενήθλησε.

Και νυν, Θεοτοκίον

Χαίρει των ευσεβών, το πλήρωμα Παρθένε, τη ση επιστασία,
λαμβάνον καθ' εκάστην, ισχύν και χάριν άφθονον.

Νυν απολύεις, Το Τρισάγιον και το Απολυτίκιον.

Ήχος α', της ερήμου πολίτης.

Της Κονίτσης τον γόνον, Βραχωρίου το καύχημα, και Χριστού
οπλίτην τον νέον, Ιωάννην τιμήσωμεν' εκ ρίζης γαρ δυσώδους
προελθών, ενήθλησε λαμπρώς υπέρ Χριστού, και κινδύνων
εξαιτείται απαλλαγήν, τοις προς αυτόν κραυγάζουσι' Δόξα τω
δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω χορηγούντι
δια σου, ημίν παθών εκλύτρωσιν.

Απόλυσις.

Εν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

Μετά τον Προοιμιακόν, το Μακάριος ανήρ. Εἰς δε το Κύριε ἐκέκραξα ἰσώμεν στίχους σί' και ψάλλομεν τα ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α', Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Καταυγασθεῖς ἐπιγνώσει της θείας πίστεως, κατέλιπες τον ζόφον, Ἰωάννη της πλάνης, και ἄθλοις μαρτυρίου δοκιμασθεῖς, ὡς χρυσίον πολύτιμον, μαρτυρικῶς ἐδοξάσθης παρά Χριστοῦ, ἀφθαρσίας διαδήματι.

Ἀπεριτρέπτω καρδία μάκαρ υπέμεινας, τας των ἀντικειμένων, ἀπειλᾶς και βασάνους, και ὠφθης Νεομάρτυς του Ἰησοῦ, Ἰωάννη περίδοξος, τη συμμαχία τη θεία καταβαλῶν, των ἀνόμων τα φρυάγματα.

Κόνιτσα καίρει βλαστόν σε, θεῖον κατέχουσα, και ἡ του Βραχωρίου, μακαρίζει σε πόλις, ἰδούσα σου την ἀθλησιν την στερρᾶν, Ἰωάννη μακάριε. Ἄλλ' ἀμφοτέραις ἐξαίτει παρά Χριστοῦ, ευπραγίαν τε και ἔλεος.

Προσόμοια ἕτερα

Ἦχος δ', Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς ἐπέγνωσ τον Κύριον, ευθυτάτη καρδία σου, σπόρον υποδέδεξαι τον ουράνιον, και γεωργία του κρείττονος, ἐξήνεγκας Ἄγιε, μαρτυρίου τους καρπούς, ὡς ἀθλήσας στερρότατα, θεῖῳ ἔρωτι' δια τούτο ἀξίως ἐδοξάσθης, Ἰωάννη Νεομάρτυς, ὡς Ἀθλητῆς ἐνθεώτατος.

Απποήτως εισέδραμες, μαρτυρίου το στάδιον, αφειδήσας άγιε πάσης σχέσεως, της εν τω κόσμω ως άσαρκος, και πόνων του σώματος, και δεσμών τε και ειρκτής, μηδαμώς λογισάμενος, το επίπονον, και αθλήσας νομίμως Ιωάννη, των Μαρτύρων της ευκλείας, περιφανώς κατηξίωσαι.

Ταις ροαίς των αιμάτων σου, Βραχωρίου ηγίασας, πόλιν την γεραίρουσαν τους αγώνας σου, και Προυσιώτισσαν εύφρανας, των θείων λειψάνων σου, τη ευρέσει αληθώς, μεθ' ών Άγιε Κόνιτσαν, την πατρίδα σου, καυχωμένην τη θεία σου αθλήσει, Ιωάννη Νεομάρτυς, σκέπε απαύστως και φύλαττε.

Δόξα, ήχος πλ. β'.

Σήμερον η του Νεομάρτυρος Ιωάννου μνήμη, ως αστήρ αρτιφανής, τη Εκκλησία επέφανε, τους πιστούς καταυγάζουσα' ως υιός γαρ φωτός, εκ σκότους αγνωσίας εκλάμπας, λύει την νύκτα των παθών, και προς φως των θείων εντολών, ιθύνει τους βοώντας' χαίροις ο της πλάνης ρήξας τα δεσμά, και της εν Χριστώ αναγεννήσεως, ενδυσάμενος την χάριν' χαίροις ο των γηϊνων υπεραρθείς, και θεολήπτω καρδία αθλητικήν επιδειξάμενος ένστασιν' χαίροις Κονίτισης αγλαΐσμα, Βραχωρίου θείον κλέος, και αμφοτέρων πρεσβευτής προς Χριστόν θερμότατος, ώ απαύστως πρέσβευε, Νεομάρτυς τρισμάκαρ, υπέρ των τιμώντων σε.

Και νυν, ο αυτός.

Τίς μη μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε, τίς μη ανυμνήσει σου τον αλόχευτον τόκον; Ο γαρ ακρόνως εκ Πατρός, εκλάμπας Υιός

μονογενής, ο αυτός εκ σου της Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος, άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, άλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευσέ, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας και τα
Αναγνώσματα:

Προφητείας Ησαΐου το Ανάγνωσμα (Κεφ. μγ' 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τα έθνη συνήχθησαν άμα, και συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών' τις αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; Η τα εξ αρχής, τις ακουστά ποιήσει υμίν; αγαγέτωσαν τους μάρτυρας αυτών και δικαιωθήτωσαν και ειπάτωσαν αληθή, γίνεσθέ μοι μάρτυρες, και εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, και ο παις ον εξελεξάμην, ίνα γνώτε και πιστεύσητε και συνήτε, ότι εγώ ειμί. Έμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος θεός, και μετ' εμέ ουκ έσται. Εγώ ειμί ο Θεός, και ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα και έσωσα, ωνειδισα και ουκ ην εν υμίν αλλότριος. Υμεις εμοί μάρτυρες' και εγώ Κύριος ο Θεός' ότι απ' αρχής εγώ ειμί, και ουκ έστιν ο εκ των χειρών μου εξαιρούμενος, ποιήσω και τις αποστρέψει αυτό; Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο λυτρούμενος ημάς, ο Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. γ' 1-9).

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθάναι, και ελογίσθη κάκωσις η

έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισίν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρωπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται· ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν κωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμπουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ· ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. ε' 15-23 στ' 1-3)

Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι, και εν Κυρίω ο μισθός αυτών, και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Δια τούτο λήφονται το βασιλειον της ευπρεπείας, και το διάδημα του κάλλους εκ χειρός Κυρίου· ότι τη δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, και τω βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήφεται πανοπλιαν τον ζήλον αυτού, και οπλοποιήσει την κτίσιν εις άμυναν εκθρών. Ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήφεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα· οξυνεί δε απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τους παράφρονας· πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, και ως από ευκύκλου τόξου των νεφών, επί σκοπόν αλούνται, και εκ πετροβόλου θυμού

πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δε συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς, και ερημώσει πάσαν την γην ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ουν, βασιλείς, και σύνετε' μάθετε δικασταί περάτων γης' ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, και γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών' ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εις την Λιτήν, Ιδιόμελα Ήχος α'

Ευφραίνου εν Κυρίω, η της Κονίτισης πόλις, λαμπруνομένη τη χάρτι, Ιωάννου του νέου Αθλητού' εκ σου γαρ ανεφύη, και λοιμών την καθέδραν, κατά Δαβίδ καταλιπόν, εν νόμω Κυρίου επορεύθη, αλλοιωθείς θείω Πνεύματι' και την θείαν κλήσιν, αθλητικαίς αριστείαις δοξάσας, μαρτυρικής μετέσχε λαπρότητος' διο και το Βραχώριον, ως εν τούτω αθλήσαντος, εις κοινήν ευφροσύνην, συγκάλεσον, τω Αθλοθέτη ομοφώνως βοήσαι' Κύριε, δόξα σοι.

Ήχος β'.

Την πατρικήν βδελυζάμενος πλάνην, της ευσεβείας εμυήθης την αλήθειαν, ως νουνεχής εν πάσι, και πλήρης φρονήσεως' και σαυτόν αρνησάμενος, ενεδύθης τον Χριστόν, ανακαινισθείς τω Πνεύματι, Ιωάννη θεόφρον' και ζωήν καθαράν εισενεγκών τω σε καλέσαντι, υπέρ αυτού το σον αίμα, προθύμως εξέχεας, και ως θύμα ευπρόσδεκτον, αυτώ προσενήνεξαι, και προσφορά λογική'

διο σου την άθλησιν, η Εκκλησία τιμώνσα, εορτάζει Νεομάρτυς την μνήμην σου.

Ήχος γ΄.

Μαρτυρικήν επιδειξάμενος ανδρείαν, τυραννικήν εξεφαύλισας μανίαν, ομολογών τον Χριστόν, Ιωάννη ένδοξε΄ τη γαρ θεία αγάπη, όλος ένθους γενόμενος, των χαμαί συρομένων, υπερείδες το μάταιον΄ και ποικίλαις ομιλήσας αικίαις, και ειρκτής ενεγκών την κάκωσιν, υπέρτερος πάντων ώφθης, εν τη μετοχή των θείων δωρεών. Άλλ΄ ως εν πάσιν ακλινής, και εν αϋλω δόξη θεοειδής, πρέσβευε υπέρ των τιμώντων σε.

Ήχος δ΄

Τοις μαρτυρικοίς σου καμάτοις, η Βραχωρίου πόλις κλειζομένη, την σην αγίαν άγει μνήμην, πρέσβυν σε θερμότατον, προς τον Χριστόν πλουτούσα Άγιε΄ εν αυτή γαρ ήνυσας, το μέγα της αθλήσεως στάδιον, καταβαλών του σκότους τον άρχοντα. Και η ευαγής Προυσιωτίσσης Μονή τη των σων λειψάνων ευρέσει, χάριν πολλήν εύρατο, και δι΄ αυτών παρέχει, αγιασμόν και λύτρωσιν, παθών ακαθάρτων΄ Χριστός γαρ όν εδόξασας, ιλασμόν και φωτισμόν βραβεύει τοις σε τιμώνσιν, Ιωάννη μακάριε.

Δόξα, ο αυτός ήχος.

Τον νέον του Σωτήρος Αθλητήν, τον εκ νυκτός αγνωσίας, ως αστέρα φαινόν ανατείλαντα, Ιωάννην τον χαριτώνυμον, ύμνοις και ωδαις πνευματικαίς ευφημήσωμεν. Χριστώ γαρ ηκολούθησε, πατρών απάτην καταλιπόν, εν τη εκλάμπει του θείου φωτός΄ και

το οικείον αίμα, υπέρ παν μύρον τίμιον, ως δώρον θείον και προσφοράν εκλεκτήν, αυτό προσενήνοχεν, αγαλλομένη ψυχή, αποτμηθείς την κεφαλήν. Αυτό βοήσωμεν' Νεομάρτυς ένδοξε, Αθλητών ισότημε, συν αυτοίς ικέτευε, υπέρ των τιμώντων σε.

Και νυν, Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων, τους δούλους σου φύλαπτε, Ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζομεν, την ελπίδα των ψυχών ημών.

Εις τον Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'. Ω του παραδόξου θαύματος!

Μάρτυς Ιωάννη ένδοξε, Αγαρηνών την ακλύν, νουνεχώς καταλέλοιπας, φωτισθείς τω Πνεύματι, τω Αγίω θεόληπτε, και αληθεία καθοπλισάμενος, τας παρατάξεις του ψεύδους ώλεσας' όθεν απειληφας, νίκης το διάδημα, παρά Χριστού, του σε ενισχύσαντος, ελείν τον δράκοντα.

Στίχ: Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει και ωσει κέδρος η εν τω Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Μάρτυς Ιωάννη ένδοξε, ερηρισμένος στερρώς, θεμελίω της πίστεως, ουδαμώς σεσάλευσαι, μηχαναίς του αλάστορος, και ώσπερ όναρ πάντα λελόγισαι, θυμόν τυράννων ειρκτάς και μάστιγας' ώ της ανδρείας σου! Χαίρων γαρ υπέκλινες, την κεφαλήν, και τμηθείς ανέδραμες, προς τα ουράνια.

Στίχ: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Μάρτυς Ιωάννη ένδοξε, ως στρατιώτης Χριστού, και οπλίτης αήτητος, εντενώς ικέτευε, χάριν δούναι και έλεος, τη ση πατρίδι

ανευφημούση σε, και Αग्रινίου τη πόλει Άγιε, τοις την ετήσιον, μνήμην σου γεραίρουν, ως αν αεί, πάσης απαλλάττωνται, εναντιότητος.

Δόξα, Ήχος πλ. δ'.

Τη ευσεβεία λαμπρυνθείς, αθλητικόν ηγωνίσω αγώνα, στερροτάτη ψυχή, Ιωάννη Νεομάρτυς μακάριε' τον γαρ άόρατον εκθρόν, εν τη δυνάμει του Σταυρού, καταβαλών εθριάμβευσας, της ουρανίου κλήσεως, διεκφαινών τας χάριτας' και της αιωνίου ζωής τον στέφανον, παρά Χριστού δεξάμενος των πάλαι Μαρτύρων, ώφθης ισοστάσιος' μεθ' ών ικέτευσε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τας δεήσεις των δούλων σου, και λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Νυν απολύεις, το Τρισάγιον και το Απολυτίκιον,

Ήχος α', Της ερήμου πολίτης.

Της Κονίτισης τον γόνον, Βραχωρίου το καύχημα, και Χριστού οπλίτην τον νέον Ιωάννην τιμήσωμεν' εκ ρίζης γαρ δυσώδους προελθών, ενήθλησε λαμπρώς υπέρ Χριστού, και κινδύνων εξαιτείται απαλλαγήν, τοις προς αυτόν κραυγάζουσι' Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω χορηγούντι δια σου, ημίν παθών εκλύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Του Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε το χαίρε, συν τη φωνή εσαρκούτο, ο των όλων Δεσπότης, εν σοι τη αγία κιβωτώ, ως έφη ο

δίκαιος Δαβίδ. Εδείχθης πλατυτέρα των ουρανών, βαστάσασα τον Κτίστην σου. Δόξα τω ενοικήσαντι εν σοί· δόξα τω προελθόντι εκ σου· δόξα τω ελευθερώσαντι ημάς, δια του τόκου σου.

Απόλυσις.

Εις τον Όρθρον

Μετά την α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος α', Τον τάφον σου Σωτήρ.

Τα θήρατρα φυγών, της απάτης θεόφρον, προσήλθες τω Χριστώ, ολοτρόπω εφέσει, και πάσαν καταβέβληκας, του εκθρού την παράταξιν, τη αθλήσει σου, ως αληθώς Ιωάννη. Όθεν σήμερον, την σην γεραίρομεν μνήμην, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον.

Τον θρόνον του Θεού, τον λαμπρόν και φωσφόρον, τον νέον ουρανόν, του Δεσπότου των όλων, την τράπεζαν την έμψυχον, την αφράστως βαστάζουσαν, τον ουράνιον, και ζωοδώρητον άρτον, ανυμνήσωμεν, την Θεοτόκον Μαρίαν, ημών την βοήθειαν.

Μετά την β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος δ', Ταχύ προκατάλαβε.

Τω φέγγει της πίστεως, καταυγασθείς την ψυχήν, αθλήσεως σκάμμασι, τον παλαιόν περνιστήν, κατέβαλες Άγιε. Όθεν τη ενευρέσει, των σεπτών σου λειψάνων, εύφρανας τας καρδίας, των πιστώσ σε υμνούντων, παμμάκαρ Ιωάννη, Μαρτύρων ισότιμε.

Θεοτοκίον.

Αγνή Αειπάρθενε, η τον Σωτήρα Χριστόν, τω κόσμω κυήσασα, εκ της αρχαίας αράς, ημάς εκλυτρούμενον, ρύσαι με της μανίας, του δολίου Βελίαρ' στήσόν με επί πέτραν, των Χριστού θελημάτων, και σώσόν με Πανάμωμε, μελλούσης κατακρίσεως.

Μετά τον Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ήχος πλ. α'. Τον Συνάναρχον Λόγον.

Ο βλαστός της Κονίτισης και θείον καύχημα, Βραχωρίου το κλέος και σεμνολόγημα, Ιωάννης ο κλεινός ανευφημείσθω μοι' ότι την πλάνην του εχθρού, καταισχύνας εμφανώς, αγώσι του μαρτυρίου, Χριστώ απαύστως πρεσβεύει, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον.

Ο των όλων Δεσπότης δι' αγαθότητα, προσλαβών εξ αιμάτων σου το ημέτερον, προς την πρώτην καλλονήν ημάς ανήγαγε, και προσάτην απευδή και βοήθειαν θερμήν, του κόσμου σε Θεοτόκε' ανέδειξε λυτρουμένην, πάσης ανάγκης τους υμνούντας σε.

Το α' Αντίφωνον του δ' ήχου και το Προκείμενον.

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει και ωσει κέδρος η εν τω Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Στίχ: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Ευαγγέλιον το του Αγ. Γεωργίου.

Ο Ν. ψαλμός. Δόξα, Ταις του Αθλοφόρου...

Και νυν, Ταις της Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Ιδιόμελον, Ήχος πλ. β΄.

Τον μαργαρίτην της ζωής, εν τω ταμείω της ψυχής πλουτήσας, την πενίαν της πλάνης έλιπες, και της ματαίας αναστροφής απέστης, Ιωάννη θεόφρον' όλον γαρ τον νουν Χριστώ ανέθου, και των εντολών αυτού εργάτης γενόμενος, αθλητικόν ήνυσας διάυλον, ανενδότη φρονήματι. Και νυν της άνω δόξης κατατρυφών, πρέσβευε υπέρ των ψυχών ημών.

Είτα οι Κανόνες της Θεοτόκου και του Αγίου, φέρων την δε ακροστιχίδα: «Του Ιωάννου άδω τους άθλους. Γερασίμου».

Ωδή α, Ήχος δ΄, Ανοίξω το στόμα μου.

Τον νουν μου καταύγασον, ταις προς Θεόν ικεσίαις σου, και λόγον μοι δώρησαι, ίνα υμνήσω φαιδρώς, τους αγónάς σου, παμμάκαρ Ιωάννη, δι' ών καταβέβληκας εχθρόν τον δόλιον.

Ο νους σου της χάριτος, το θείον φως εισδεξάμενος, της πλάνης κατέλιπε, νύκτα καχέσπερον' ένθεν Άγιε, υιός φωτός εδείχθης, και σκότους τον άρχοντα, κατειτραυμάτισας.

Υπέρτερος γέγονας δελεασμάτων του όφεως, ψυχής του την έφεσιν, έχων προς Κύριον, παρ' ου Άγιε, ισχύν λαμβάνων θείαν, σαρκός την ασθένειαν, πάσαν απέρριψας.

Θεοτοκίον.

Ιλύος με λύτρωσαι, παθών Αγνή των θλιβόντων με, και γνώμην θεόφρονα, και λογισμόν ευσταθή, αεί δίδου μοι, ίνα εν μετανοία, ζωής το υπόλοιπον, ανύσω Άχραντε.

Ωδή γ', Τους σουσ υμνολόγους.

Ως άστρον νεόφωτον εφάνης εκ σκότους αγνοίας προελθών, τη Εκκλησία Άγιε, και ταύτην κατελάμπρυνας, ακτίσι των καμάτων σου, ως Αθλητής ενθεώτατος.

Αγίων Μαρτύρων τους αγώνας, των πάλαι ζηλώσας νουνεχώς, μαρτυρικώς ηγώνισαι, κατά του πολεμήτορος, ώ Ιωάννη ένδοξε, και επαξίως δεδόξασαι.

Νικήσας εκθρού τας μεθοδείας, δυνάμει τη θεία κρατυνθείς, ενήθλησας στερρότατα, ώ Ιωάννη ένδοξε, και ήσχυνας τον δράκοντα, ομολογία της πίστεως.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσας ο δόλιός με όφισ, κακίστη Παρθένε συμβουλή χαίρει τη απωλεία μου, αλλά συ με εξέγειρον εξ ύπνου ματαιότητος, προς εργασίαν του κρείττονος.

Κάθισμα, Ήχος δ', Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Ουκ επτοήθης τον θυμόν των τυράννων, ου κατεκλάσθης δωρεών χορηγεία, άλλ' αποήτω στόματι εκραύγαζες' Ουκ αρνούμαι άνομοι, τον Χριστόν μου και Πλάστην' όθεν και υπέκλινας, τον αυχένα τω ξίφει, και νικηφόρος ώφθης Αθλητής, ώ Ιωάννη, του πάντων Δεσπόζοντος.

Θεοτοκίον.

Σάρκα λαβών εκ των αγνών σου αιμάτων, ο των απάντων Ποιητής και Δεσπότης, προς την αρχαίαν δόξαν επανήγαγεν, εκ της πάλαι πτώσεως, τους Αγνήν Θεοτόκον, Κόρη σε δοξάζοντας, και

υμνούντας απαύστως, το υπέρ νουν μυστήριον Αγνή, της σης αφράστου, και θείας κυήσεως.

Ωδή δ', Ο καθήμενος εν δόξη.

Ολικώς σου την καρδίαν, ανατείνων προς Κύριον, μάκαρ Ιωάννη, πάντων των φθαρτών κατεφρόνησας, προς αφθαρσίαν θεόφρον επειγόμενος, ης και έτυχες, καλώς τελέσας τον δρόμον σου.

Υπεράνω των εν κόσμω εγνωρίσθης μακάριε, ότε εισεδέξω, της θεογνωσίας την έλλαμψιν, και μαρτυρίου προς πάλην προσεχώρησας, δυναμούμενος, τη παντευχία της χάριτος.

Αλγηδόνας και καθείρξεις, απειλάς τε και μάστιγας, μη εις νουν λαμβάνων, ήνυσας στερρώς τον αγώνα σου, και Αθλητών Ιωάννη ισοστάσιος, εχρημάτισας, φωτός αρρήτου πληρούμενος.

Θεοτοκίον.

Δόξαν σου την υπέρ λόγον, και την χάριν την άφθονον, και τα μεγαλεία, της υπερφυούς σου λαμπρότητος, υμνολογούμεν Παρθένε και βοώμέν σοι' Χαίρε Δέσποινα, παντός του κόσμου προσφύγιον.

Ωδή ε', Εξέστη τα σύμπαντα.

Ως πλούτον ουράνιον, τα ιερά σου λείψανα, η Προυσιωτίσσης θεία Μάνδρα, καταπλουτούσα α νεύσει κρείττονι, πάλαι κεκρυμμένα εν αυτή, Ιωάννη εύρατο, ανυμνει τους αγώνάς σου.

Τοις άθλοις εφάμιλλος, και δόξη ισοστάσιος, ώφθης των κλεινών πάλαι Μαρτύρων, ως εναθλήσας υπέρ Χριστού ανδρικώς, μεθ' ών Ιωάννη εκτενώς πρέσβευε δεόμεθα, ημίν δούναι συγκώρησιν.

Ουδόλως κατέπηξας, Αγαρηνών την έφοδον, ούτε του Βελίαρ την
μανίαν, Χριστού την κλήσιν ομολογών ευθαρσώς, και αποτμηθείς
την κεφαλήν, ρείθροις των αιμάτων σου, την απάτην κατέκλυσας.

Θεοτοκίον.

Υψίστου ανάκτορον, και φωτοφόρον σκήνωμα, ώφθης υπέρ λόγον
Θεοτόκε, του προελθόντος εκ των αιμάτων σου· όθεν καμέ έργασαι
Αγνή, οίκον θείας χάριτος, δια βίου σεμνότητος.

Ωδή στ', Την θείαν ταύτην.

Σαρκός σου Μάρτυς ηλόγησας, σφοδρώς αικιζομένης ταις
μάστιξιν· όθεν προς άπονον, ζώην και δόξαν ουράνιον, παμμάκαρ
Ιωάννη, καίρων ανέδραμες.

Αγαλλιάται τη δόξη σου, η Κόνιτσα η σε γαλουχήσασα, και την
αγίαν σου, μνήμην τελούσα γεραίρει σου, παμμάκαρ Ιωάννη, την
θείαν άθλησιν.

Θειόν σε κέκτηται καύχημα, η πόλις Βραχωρίου μακάριε, εν ή το
αίμά σου, υπέρ Χριστού καίρων κέχυκας, και άγει Ιωάννη,
λαμπρώς την μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Λυχνία ώφθης επάφωτος, τεκούσα του Πατρός το απαύγασμα,
σαρκός παχύτητι, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα· διο του σκοτασμού με,
παθών απάλλαξον.

Κοντάκιον, Ήχος γ', Η Παρθένος σήμεραν.

Εορτάζει σήμεραν του Βραχωρίου η πόλις, συν Κονίτσης Άγιε, την
φωτοφόρον σου μνήμην· γόνος γαρ, της μεν υπάρχουν και θείον

γέρας, καύχημα, της δε ως ταύτην καθαγιάσας, των αιμάτων σου τοις ρείθροις, ὦ Ιωάννη Μαρτύρων σύσκηνε.

Ο Οίκος.

Εκ δυσώδους ριζουχίας εκβλαστήσας, ως φυτόν μέλλον τα κρείτονα ανθήσαι, της απάτης απεβάλου τα ράκη, και της θεογνωσίας ημφιάσω τον υπέρλαμπρον χιτώνα, βεβαμμένον τω αίματι, του υπέρ ημών εκουσίως τυθέντος, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, Χριστού του Ζωοδότου, Ιωάννη παμμακάριστε· ὦ και ὅλη διανοία ακολουθήσας, σεαυτόν ηρνήσω, και τω θείῳ θελήματι ολοσχερώς τον νουν καθυπέταξας· και υπεράνω των εν κόσμῳ γεγονῶς, Αγαρηνῶν το θράσος ουκ εδειλίασας, ἀλλ' ατρέπτω καρδία, μαρτυρικόν υπήλθες στάδιον, και νομίμως κατά της πλάνης ηγώνισαι· και αιμάτων ρείθροις την Εκκλησίαν αρδεύσας, τον Χριστόν εδόξασας, ὦ Ιωάννη Μαρτύρων σύσκηνε.

Συναξάριον

Τη κγ' του αυτού μηνός, μνήμη του αγίου ενδόξου Νεομάρτυρος Ιωάννου, του εκ Κονίτσης της Ηπείρου καταγομένου, και εν Βραχωρίῳ (Αγρινίῳ) της Αιτωλίας αθλήσαντος εν ἔτει 1814.

Στίχοι.

Ρίζης δυσώδους εκφυεῖς Ιωάννη
Αθλήσεως ἠνεγκας καρπούς ηδίστους.
Εικάδι τριτάτη δειρήν Ιωάννου κέρσαν απηνῶς.

Ωδή ζ', Ουκ ελάτρευσαν.

Ουκ επτόησαι, βασάνων το επίπονον, γνώμη θεόφρονι, ομολογών τον Χριστόν, και άτρεπτος έστηκας, ξίφει τω τέμνοντι' όθεν μέτοχος, της υπέρ νουν λαμπρότητος, Ιωάννη ανεδείχθης.

Ύμνοις Άγιε, οι Βραχωρίται μέλπουσι, τα σα παλαιίσματα, και προς Χριστόν σε θερμόν, μεσίτην προβάλλοντες, αναβοώσι σοι' Αεί πρέσβευε, πάσης ανάγκης ρύεσθαι, ημάς Μάρτυς Ιωάννη.

Σε η Κόνιτσα, υμνολογούσα Άγιε, η σε βλαστήσασα, από ψυχής σοι βοά' δεινών περιστάσεων, φύλαττε άτρωτον, την πατρίδα σου, προστρέχουσαν τη σκέπη σου, Ιωάννη Νεομάρτυς.

Θεοτοκίον.

Γνώμην δίδου μοι, ευθείαν και διάνοιαν, αεί τα μένοντα, επιποθούσαν θερμός και πάσης φαυλότητος, του πολεμήτορος, την καρδίαν μου, αμόλυντον και άτρωτον, διατήρει Θεοτόκε.

Ωδή η', Παίδες ευαγείς.

Έτεμες της πλάνης την απάτην, τμηθείς σου την κεφαλήν στερρώ φρονήματι, και προς υπερκόσμια, έδραμες σκηνώματα, μαρτυρική λαμπόμενος δόξη και χάριτι, ως Μάρτυς αληθής του Σωτήρος, και των Αθλοφόρων, ομότροπος εν πάσι.

Ρείθροις των χυθέντων σου αιμάτων, την πόλιν του Βραχωρίου μάκαρ ήρδευσας' ένθεν ταις πρεσβείαις σου, γλυκασμόν χρησιότητος, της θεϊκής εκάστοτε καρπούται Άγιε' διο και την αγίαν σου μνήμην, άγει Ιωάννη, Χριστόν δοξολογούσα.

Άφθαρτον διάδημα εδέξω, τελέσας σου τον αγώνα της αθλήσεως, εκ χειρός μακάριε, του σε μαγαλύνοντος, και το σεπτόν σου λείψανον εν ευλαβεία πολλή, ταφέν εν τω αγρώ Ιωάννη, Βραχωρίταις νέμει, αγιασμόν και χάριν.

Θεοτοκίον.

Σάρκα προσλαβών αναλλοιώτως, Παρθένε ο Υπερούσιος και Κύριος, εκ των σων Πανάκραντε αιμάτων δι' έλεος, βροτών την φύσιν ύψωσε και εθεούργησε, νεκρώσας τον νεκρώσαντα πάλαι, δόλω και απάτη, τους ημών γενάρχας.

Ωδή θ', Άπας γηγενής.

Τοχυσας σοφέ, δυνάμει τη άνωθεν ενδυναμούμενος, καθελεις τον δράκοντα, και τον αγώνα τον της αθλήσεως, το μέγα τε και κάλλιστον ανύσαι Άγιε' δια τούτο, Ιωάννη ένδοξε, ευκληρίας μεγίστης ηξίωσαι.

Μνήμην την σεπτήν, της σης εορτάζομεν, θείας αθλήσεως, Ιωάννη Άγιε, και τα σεπτά σου τιμώνεν λείψανα, α η Μονή κατέχουσα Προυσιωτίσσης βοά' Νεομάρτυς, πάντας τους τιμώντάς σε, περιφρούρει και ρύου εκ θλίψεων.

Όρμον γαληνόν, κατέβαλες Άγιε, ζωής της κρείττονος, και της υπέρ έννοιαν, κατηξιώθεις αγαλλιάσεως' διο σκέπε την Κόνιτσαν και το Αγρίνιον, Ιωάννη, πάσης περιστάσεως, παρρησίαν ως έχων προς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ύψιστον Θεόν, δι' άφατον έλεος κυοφορήσασα, σάρκα προσλαβόμενον, εκ των ακράντων Αγνή αιμάτων σου, εκ λάκκου ματαιότητος τον νουν μου ύψωσον, προς αγάπην, του εκ σου εκλάμπαντος, Θεοτόκε ημών η βοήθεια.

Εξαποστειλάριον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Αγάπη τη του Κτίστου σου, υπήλθες το μαρτύριον, ακαταπλήκτω καρδία, και ήσχυνας την απάτην' διο της των Μαρτύρων σε, ηξίωσε λαμπρότητος, ω Ιωάννη ένδοξε, ο προσεχθείς σου τους πόνους, Χριστός ο πάντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον.

Μαρία Αειπάρθενε, χριστιανών προσφύγιον, τον σον Υιόν και Δεσπότην, και Βασιλέα των όλων, απαύστως καθικέτευε, δούναι ππαισμάτων άφεσιν, και των παθών την ίασιν, τοις ανυμνούσί σε Κόρη, ως αληθή Θεοτόκον.

Εις τους Αίνους

Ιστώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια,

Ήχος α', Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανεύφημε Μάρτυς του Χριστού πίστιν την αμώμητον, εν τη ψυχή σου δεξάμενος, καλώς ηγώνισαι, κατά της απάτης, πόνους της αθλήσεως' διο υπερκοσμίων βραβείων σε, Χριστός ηξίωσεν, Ιωάννη ον ικέτευε, υπέρ πάντων, των ανευφημούντων σε.

Εκ ρίζης δυσώδους Αθλητά, ως άνθος αμάραντον, ως αληθώς ανεβλάστησας, και των αγώνων σου, θεία ευωδία, τας καρδίας

εὐφρανας, των πίσει Ιωάννη τιμώντων σε, ως Νεομάρτυρα, του Σωτήρος ενθεώτατον' ον δυσώπει, δούναι ημίν έλεος.

Η Κόνιτσα χαίρει και σκιρτά Ιωάννη ένδοξε, μαρτυρική σου λαμπρότητι, και την αγίαν σου, μνήμην εορτάζει, πόθω εκβοώσά σοι' ως έχων παρρησίαν προς Κύριον, αεί ικέτευε, Νεομάρτυς τη πατρίδι σου, καταπέμψαι, ειρήνην και έλεος.

Χορεύει η πόλις μυστικώς, Βραχωρίου σήμερα, επιτελούσα την μνήμην σου, ωδαις και άσμασιν, εν ή τον αγώνα, τον καλόν ετέλεσας, ή δίδου Ιωάννη πρεσβείαις σου, χάριν και έλεος, ουρανόθεν εκλυτρούμενος, από πάσης, ταύτην περιστάσεως.

Δόξα, Ήχος πλ. α'

Της αληθείας το φως, επιλάμπαν τη ψυχή σου, ημεροφαή σε αστέρα έδειξεν, Ιωάννη μακάριε' λύχνος γαρ τοις ποσί σου, κατά Δαβίδ ο θείος νόμος γέγονε, και την οδόν σου μαρτυρίου, απροσκόπτως διέβης, πάντα του εκθρού, υποσκελίσας τα σκάνδαλα' όθεν της άνω δόξης, κοινωνός εγένου, τον καρπόν της ζωής δρεπόμενος, και συν Αγίοις Μάρτυσιν, οία Μάρτυς ευκλεής, εν μετοχή θεούμενος' μεθ' ών πρέσβευε δεόμεθα, τω πάντων Σωτήρι, υπέρ των τιμώντων σου την θείαν άθλησιν.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος το άρρηκτον, την αρραγή προστασίαν, και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν

Τα τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἠ γ' καὶ
στ' ὠδή.

Ἀπόστολον ζήτηι τὴ κζ' Κυριακῇ, Ευαγγέλιον τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Κονίτσης θεῖος βλαστός, καὶ τοῦ Ἀγρινίου, ὁ
προστάτης καὶ ἀρωγός· χαίροις Ἰωάννη, Κυρίου Νεομάρτυς, ὁ
ἄφεσιν παισμάτων, ἡμῖν αἰτούμενος.

Δίστικον.

Ἰωάννη ἀνωθεν χάριν μοι δίδου
Γερασίμω μέλψαντι τὴν ἀθλησίν σου.

04 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΚΟΝΙΤΣΗΣ ΕΝ ΤΗ ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ ΤΗ Δ' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1974

Εν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ

Ἰσώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ἦχος α', Τῶν ουρανίων ταγμάτων.

Προυσιωτίσσης ἡ Μάνδρα σκίρτα και χόρευε, κατέχουσα εν κόλποις, ὡς ουράνιον πλούτον, τα Λείψανα τα θεία του ευκλεούς, Ἰωάννου του Μάρτυρος, και της ευρέσεως τούτων την ιεράν, μνήμην σήμεραν εόρτασον.

Χαράς αγίας ἐπλήσθη τῶν Μοναστῶν ο χορός, ἠνίκα Ἰωάννη, Νεομάρτυς Κυρίου, ἀνεύρέ σου τα λείψανα τα σεπτά, ευδοκία του κρείττονος, και ὁμοφώνως ἐδόξασε τον Χριστόν, τον λαμπρῶς σε θαυμασώσαντα.

Ἡ ευωδία τῶν θείων ὀστών σου Ἄγιε, ἡμῶν καθαγιάζει, και ψυχάς και καρδίας, παμμάκαρ Ἰωάννη· οἷς ευλαβῶς, παρεστῶτες βοῶμέν

σοι' Μη διαλίπης πρεσβεύων υπέρ ημών, των τιμώντων σου την άθλησιν.

Έτεσι πλείστοις ετέλουν άπασιν άγνωστα, τα Λείψανά σου Μάρτυς, αλλά νεύσει σου θεία, γνωσθέντα ημίν άρτι αγιασμόν, Ιωάννη παρέχουσι, τοις προσιούσιν εν πίστει ειλικρινεί, και γεραίρουσι τους άθλους σου.

Δόξα, ήχος δ'

Εκ νυκτός αγνωσίας, ως πάμφωτος αστήρ ανέτειλας ημίν, Ιωάννη μακάριε' και μαρτυρικούς αγώσι, τω νοητώ Ηλίω Χριστώ, νικηφόρος παρέστης, Μαρτύρων δήμοις αριθμούμενος' νυν δε ημίν απεκάλυψας, τα θεία σου Λείψανα, τα πάλαι κεκρυμμένα, την δοθείσάν σοι χάριν εκφαίνοντα, και της κεκρυμμένης εν Χριστώ ζωής, προζωγραφούντα την ευκληρίαν' ων την εύρεσιν γεραίροντες, δοξάζομεν τον σε στεφανώσαντα.

Και νυν, Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων, τους δούλους σου φύλαπτε, Ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν την ελπίδα των ψυχών ημών.

Απόστιχα. Ήχος β', Οίκος του Εφραθά.

Ώφθη η ση σορός, ημίν ως μυροθήκη, και πάσιν αποπνέει, θεόφρον Ιωάννη, οσμήν την υπέρ έννοϊαν.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Φόβω των διωκτών, ώ Ιωάννη πάλαι, το σκήνός σου εκρύβη, νυν δε ημίν εφάνη, πηγάζον χάριν άφθονον.

Στίχ. Τοις Αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Χαίρει πνευματικώς, Μονή Προυσιωτίσσης, πλουτούσα Ιωάννη, τα
θεία Λείψανά σου, ως δώρον θεοδώρητον.

Δόξα, Τριαδικόν.

Τρίφωτε Παντουργέ, Πάτερ, Υιέ και Πνεύμα, η μία βασιλεία, λιταίς
του Ιωάννου, ελέησον τον κόσμον σου.

Και νυν, Θεοτοκίον.

Έλαμψας εξ Αγνής, Παρθένου Ζωοδότα, σαρκί ως ηβουλήθης, και
ρείθροις Ιορδάνου, έρχη βαπτισθησόμενος.

Νυν απολύεις, το Τρισάγιον και το Απολυτίκιον.

Ήχος α', Της ερήμου πολίτης.

Μονή Προυσιωτίσσης τη ευρέσει αγάλλεται, των σεπτών σου
Λειψάνων Ιωάννη μακάριε, και ταύτα προσκυνούσα ευλαβώς,
καρπούται πάσαν δόσιν αγαθήν' η σκηνούσα γαρ εν τούτοις χάρις
Χριστού, πάντας βοάν προτρέπεται' Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν,
δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου, πάσιν
ιάματα.

Εν τω Μεγάλω Εσπερινώ

Μετά τον Προοιμακόν, το Μακάριος ανήρ. Εις δε το Κύριε
εκέκραξα ιστώνμεν στίχους σι' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ήχος δ', Ως γενναίον εν Μάρτυσι.

Ως χρυσίον πολύτιμον, τα σα τίμια Λείψανα, Ιωάννη ένδοξε ημίν
δέδωκας' ταύτα γαρ πάλαι κρυπτόμενα, ημίν εφανέρωσας, και
χαράς πνευματικής, τας ψυχάς ημών έπλησας, ων την εύρεσιν,

εορτάζομεν πόθω ευφημούντες, τας λαμπράς σου αριστείας, και τον Χριστόν μεγαλύνομεν.

Των αγίων Λειψάνων σου, ανυμνούντες την εύρεσιν, εορτήν καρμόσουν συγκροτούμέν σοι' ότι αυτά ημίν Άγιε, δοθήναι ηυδόκησας, οία δόσιν αγαθήν, της δοθείσης σοι χάριτος, πάσι νέμοντα, και ψυχών και σωμάτων σωτηρίαν, Νεομάρτυς Ιωάννη, τοις ευσεβώς προσπελάζουσιν.

Ως ανεύρον την κέραμον, την σην κλήσιν ανέμαθον, και τα σα μυρίπνοα ένδον κείμενα, Λείψανα Μάρτυς συστείλαντες, πιστώσ μετεκόμισαν, εις τον άγιον Ναόν, Ιερεις οι θεόφρονες, και Μονάζοντες ων προήρχεν θείος Ιεράρχης, ανυμνούντες Ιωάννη, τας ευκλειείς αριστείας σου.

Ως τον λίθον ανείλοντο, οσμής θείας επλήσθησαν, οι τη ση ευρέσει διακονήσαντες και την σορόν των Λειψάνων σου, εκείθεν κομίσαντες, ένθα έτεσι πολλοίς διετέλουν αγνώριστα, πάσι προϋθηκαν, ως πηγήν αγιάσματος αϋλου, Ιωάννη Νεομάρτυρος, ασματικώς ευφημούντές σε.

Εμφανώς καταβέβληκας τον εχθρόν τη αθλήσει σου, και Μαρτύρων έτυχες της λαμπρότητος, ως Αθλητής Χριστού ένθεος, το θείον δε σώμά σου, φόβω των Αγαρηνών, κρυβέν άγνωστον έμενε, πλείστοις έτεσι, και φανέν νυν εγνώσθη Ιωάννη, αγιάζον και ευφραίνον, τους ευλαβώς σε γεραίροντας.

Τοις σπαργάνοις σου Κόνιτσα, η πατρίς σου σεμνύνεται, και της σης αθλήσεως το Βραχώριον, ταις αριστείαις αγάλλεται, Μονή δε η

πάνσεπτος, εξαιρέτως σε τιμά, την σορόν των Λειψάνων σου, ως κατέχουσα, εν η ταύτα ετέλου κεκρυμμένα, της Αγνής Προυσιωτίσης, και χαρμοσύνως γεραίρει σε.

Δόξα. Ήχος πλ. β'.

Σήμερον εν τη ευρέσει των Λειψάνων σου, την του Προφητάνακτος Δαβίδ ρήσιν, πεπληρωμένην ορώμεν, Ιωάννη Νεομάρτυς' τα γαρ σεπτά σου οστέα, ασινή ο Κύριος φυλάξας, ημίν απεκάλυψε, της θείας χρηστότητος, εκφαίνοντα τον πλούτον. Διο και ημείς εορτάζοντες, συμφώνως βοώμέν σοι' Χαίροις ο των Μαρτύρων υπελθών το σκάμμα, και του αρχαίου εκθρού καταπαλαίσας το κράτος' χαίροις ο δια των σων αγίων Λειψάνων, αγιασμόν και χάριν και έλεος παρέχων, ως της χάριτος επώνυμος, τοις πιστώ αυτοίς προσιούσι' χαίροις Κονίτισης βλαστός, Βραχωρίου κλέος, και Μονής Προυσιωτίσης θείον αγλάϊσμα. Πρέσβευε Χριστώ τω Σωτήρι Άγιε, σώζεσθαι τους σε μακαρίζοντας.

Και νυν, Προεόρτιον.

Έρχεται προς Ιορδάνην, Χριστός η αλήθεια, του βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, και φησί προς αυτόν' Εγώ χρείαν έχω υπό σου βαπτισθήναι και συ έρχη προς με; Ου τολμώ ο χόρτος προσπαύσαι τω πυρί' συ με αγιάσον Δέσποτα, τη θεία επιφανεία σου.

Είσοδος, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας και τα αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου το Ανάγνωσμα (Κεφ. μγ' 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος' πάντα τα έθνη συνήχθησαν άμα και συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών. Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; Ή τα εξ αρχής, τίς ακουστά ποιήσει υμίν; αγαγέτωσαν τους μάρτυρας αυτών και δικαιωθήτωσαν και ειπάτωσαν αληθή. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, και εγώ μάρτυς Κυρίου ο Θεός και ο παις ον εξελεξάμην' ίνα γνώτε και πιστεύσητε, και συνήτε, ότι εγώ ειμί. Έμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος θεός, και μετ' εμέ ουκ έσται. Εγώ ειμί ο Θεός, και ουκ έστι πάρεξ εμου ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα και έσωσα, ωνειδισα και ουκ ην εν υμίν αλλότριος. Υμείς εμοί μάρτυρες, και εγώ Κύριος ο Θεός, ότι απ' αρχής εγώ ειμί, και ουκ έστιν ο εκ των χειρών μου εξαιρούμενος. Ποιήσω και τις αποστρέψει αυτό; Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο λυτρούμενος ημάς ο άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. γ' 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άφηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάσαι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα' οι δε εισίν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρωπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται' ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν κωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμπουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη

διαδραμούνται. Κρινούσιν ἔθνη και κρατήσουσι λαών και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας· οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ· ότι χάρις και ἔλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. ε' 15 -23, στ' 1-3)

Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι, και εν Κυρίω ο μισθός αυτών, και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Δια τούτο λήφονται το βασίλειον της ευπρεπείας, και το διάδημα του κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τη δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, και τω βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήφεται πανοπλίαν τον ζήλον αυτού, και οπλοποιήσει την κτίσιν εις άμυναν εκθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήφεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα· οξυνεί δε απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τους παράφρονας· πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών και ως από ευκύκλου τόξου των νεφών, επί σκοπόν αλούνται και εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης· ποταμοί δε συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς και ερημώσει πάσαν την γην ανομίαν και η κατοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ουν, βασιλείς, και σύνετε· μάθετε δικασταί περάτων γης· ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους και

γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών' ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εισ την Λιτήν, Ιδιόμελα.

Ήχος α'.

Ευφράνθημεν μάλα, την εν Θεώ ευφροσύνην, ότε τα θεία σου Λείψανα, ως άνθη ευωδέστατα, ανεφάνησαν ημίν, Ιωάννη παμμάκαρ' η γαρ χάρις του Πνεύματος, η εν αυτοίς σκηνούσα, ενεργεί τα παράδοξα δι' αυτών ως οίδεν' οσμήν γαρ θείαν επαφιάσι, παθών δυσωδιαν λύουσι, και τα άνω ποθειν και ζητείν, τους προσιόντας διεγείρουσιν. Όθεν τούτων την εύρεσιν ύμνοις και ωδαίς γεραίροντες, των σων αντιλήψεων, εκδεχόμεθα την χάριν' ην αεί ημίν δίδου, ταις προς Θεόν προσβείαις σου.

Ήχος β'.

Των διωκτών τω φόβω αποκρυβέν το αθλητικόν σου σώμα, άρτι ημίν εφανέρωσας, Νεομάρτυς Ιωάννη' ουκ έδει γαρ τούτο καλύπτεσθαι, τω μοδίω της σιγής, επί πλείονα χρόνον έτι, αλλά θεία νεύσει φανέν, ως φως ημίν έλαμψε, και ως λυχνος φαινός επί την λυχνίαν ετέθη, ίνα λάμπη πάσι, τοις βουλομένοις Χριστώ ακολουθήσαι' η γαρ τούτων φανέρωσις, έκφανσις ώφθη ημίν, των αιωνίων αγαθών, και της μελλούσης λαμπρότητος. Άλλ' ω Μάρτυς χαριτώνυμε, ως ταύτης μέτοχος, παθών σκότους λύτρωσαι, τους πίστει προσπίπτοντας, τοις τιμίσις Λειψάνοις σου.

Ἦχος γ'

Ὡς κιβωτὸς αγιάσματος, ἐκ τῆς κρύπτῃς ἠ κατέκειτο, χερσίν οσίοις μετεκομίσθη, τὸ θεῖόν σου σκῆνωμα, Ἰωάννη μακάριε· καὶ ὡς ἄλλο ἱλαστήριον, θεία ροπή κατασκιαζόμενον ἄνωθεν, ἐν Ναῶ αγίῳ προτέθειται, παρέχον πάσι τὰ πρόσφορα, μαρτυρικὴ σου χάριτι· ὡς γὰρ Χριστὸν δοξάσας, πλουσίας δόξης ἠξίωσαι, παρ' αὐτοῦ ἔνδοξε. Διο Προυσιωτίσσης ἡ Μονή, περικυκλούσα τὴν σορὸν σου, λαμπροφανῶς εορτάζει ἐν τῇ εὐρέσει τῶν Λειψάνων σου, ἵνα λάβῃ παρὰ Χριστοῦ, χάριν καὶ εὐλογίαν, καὶ παισιμάτων ἄφεσιν.

Ἦχος δ'.

Τοῖς μαρτυρικοῖς σου πόνοις, καθαγιασθέν τὸ θεῖον σκῆνός σου, οικητήριον ὠφθῆ τῆς θείας χάριτος, καὶ αγιασμοῦ μυροθήκη, Ἰωάννη Νεομάρτυς πανεύφημε. Ὅθεν Μοναστῶν αἱ χορεῖαι, ἐν τῇ τούτου εὐρέσει χαίρουσιν ὅτι ἠυδόκησας αὐτοῖς τούτο ἀποκαλυφθῆναι, ἀποκαλύπτον πάσι, τὴν μαρτυρικὴν σου εὐκληρίαν, καὶ οὐρανοῦ δόξης τὴν ἔλλαμψιν, ἧς ὠφθῆς κληρονόμος· ἧς καὶ ἡμεῖς ἀξιωθῆμεν, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀθλητικὴ πανδαισία σήμερον προτίθεται, συγκαλοῦσα πάντας, πρὸς εὐφροσύνην μουσικὴν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν· Ἰωάννη γὰρ ὁ χαριτώνυμος, ὁ τῆς Κονίτιος περιφανῆς βλαστὸς, ἐν τῇ εὐαγεί Προυσιωτίσσης Μονῇ, τὰ θεία αὐτοῦ Λείψανα, τὰ πάλαι κεκρυμμένα, θαυμαστῶς ἀποκαλύπτει. Προσέλθωμεν οὖν

άπαντες, και προσπέσωμεν αυτοίς, ίνα λάβωμεν ψυχών θεραπείαν, και παντός πόνου λύτρωσιν, βοώντες Χριστώ· θαυμαστός ει Κύριε, ο εν τοις Αγίοις σου δοξαζόμενος, και παρέχων δι' αυτών, ημίν το θείον έλεος.

Και νυν, Ήχος ο αυτός, Προεόρτιον.

Ω του παραδόξου θαύματος! ο εν Πνεύματι Αγίω βαπτίζων και πυρί, εν Ιορδάνη έρχεται, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου· Θεός ου γυμνός, ουδέ άνθρωπος ψιλός, άλλ' εν δυσί ταις φύσεσιν, εις ο αυτός Υιός μονογενής· ζητών μεν το Βάπτισμα, ως άνθρωπος εκ θνητού, αίρων δε ως Θεός, την αμαρτίαν του κόσμου, και παρέχων πάσι, το μέγα έλεος.

Εις τον Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Ότε την σεπτήν σου κεφαλήν, καίρων υπ' ανόμων ετηήθης, υπέρ της δόξης Χριστού, τότε σου το άγιον Λείψανον άγιε, ευσεβώς μετεκόμισαν, της Προυσιωτίσσης, τη Μονή εκφεύγοντες, των διωκτών την βουλήν· ένθα εν ετών περίοδος Ιωάννη άγνωστον μείναν, άρτι ημίν Μάρτυς πεφανέρωται.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού.

Ότε τοις οσίοις Μονασταίς, μάρτυς Ιωάννη ενγώσθη, το θείον σώμά σου, τότε μετά πίστεως τούτο μετήνεγκαν, ανυμνούντες τους άθλους σου, προς ναόν τον θείον, αίνον χαριστήριον, Χριστώ προσάδοντες· ώ πανευλαβώς παρεστώτες, εξ αυτού καρπούμεθα ρώσιν, και πλημμελημάτων απολύτρωσιν.

Στίχ. Τοις Αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Αίτει τη πατρίδι σου σοφέ, και εν η ηγώνισαι πόλει, ειρήνην άνωθεν, της Προυσιωτίσσης δε, τη περιβλέπτω Μονή, εν η άγνωστα έκειντο, χρόνοις επί πλείστοις, τα σεπτά σου Λείψανα, τους θεϊκούς οικτιρμούς πάσι δε τοις μέλπουσι τούτων, Μάρτυς την φανέρωσιν λύσιν, πάσης περιστάσεως και ίασιν.

Δόξα, Ήχος πλ. δ'.

Ως των Μαρτύρων κοινωνός, τα σεπτά σου οστέα, ως των μαρτυρικών σου άθλων τεκμήρια, δέδωκας ημίν, Ιωάννη Νεομάρτυς πανθαύμαστε' ουκ ηνέσχου γαρ Άγιε, επί πλείον κρύπτεσθαι, άλλ' εμφανή πεποίηκας αυτά, οισ οίδας τρόποις, ίνα πληρωθή η Γραφή η λέγουσα' Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα, ο αυτός και εις τους αιώνας. Αυτόν ικέτευε δεόμεθα, διδόναι ημίν, παθών απαλλαγήν, και των παισμάτων συγχώρησιν.

Και νυν, Ήχος ο αυτός, Προεόρτιον.

Ιωάννη Βαπτιστά, ο εν μήτρα γνωρίσας με τον αμνόν, εν ποταμώ μοι διακόνησον, μετ' Αγγέλων μοι λειτούργησον' εκτείνας άψαι τη παλάμη, της κορυφής μου της ακράντου' και όταν ίδης τα όρη τρέμοντα, και τον Ιορδάνην επαναστραφέντα, συν τούτοις βόησον' Ο σαρκωθείς εκ Παρθένου, εις ημών σωτηρίαν, Κύριε δόξα σοι.

Νυν απολύεις, το Τρισάγιον και τα Απολυτικά.

Ήχος α', Της ερήμου πολίτης.

Μονή Προυσιωτίσσης τη ευρέσει αγάλλεται, των σεπτών σου Λειψάνων Ιωάννη μακάριε, και ταύτα προσκυνούσα ευλαβώς,

καρπούται πάσαν δόσιν αγαθήν' η σκηνούσα γαρ εν τούτοις χάρις Χριστού, πάντας βοάν προτρέπεται' Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου, πάσιν ιάματα.

Έτερον, Ήχος δ', Ταχύ προκατάλαβε.

Τα θεία σου Λείψανα, ως θησαυρόν αληθή, ημίν εφανέρωσας, της εκ Χριστού του Θεού, δοθείσης σοι χάριτος. Όθεν σε Νεομάρτυς, Ιωάννη τιμών, πόθω υμνολογούντες, την ανεύρεσιν τούτων. Άλλ' αίτει ημίν πάντοτε, παισιμάτων την άφεςιν.

Προεόρτιον, Ήχος δ', Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Ετοιμάζου Ζαβουλών, και ευτρεπίζου Νεφθαλείμ, Ιορδάνη ποταμέ, στήθι υπόδεξαι σκιρτών, του βαπτισθήναι ερχόμενον τον Δεσπότην. Αγάλλου ο Αδάμ συν τη Προμήτορι' μη κρύπτετε εαυτούς, ως εν παραδείσω το πριν' και γαρ γυμνούς ιδών υμάς επέφανεν, ίνα ενδύση την πρώτην στολήν. Χριστός εφάνη, την πάσαν κτίσιν, θέλων ανακαινίσει.

Απόλυσις.

Εις τον Όρθρον

Μετά την α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α', Τον τάφον σου Σωτήρ.

Ως κρίνα νοητά, της ζωής της αλήκτου, εφάνησαν ημίν, τα σεπτά σου οστέα' διο την τούτων εύρεσιν, Ιωάννη γεραίροντες,

μεγαλύνομεν, το σε δοξάσαντα Λόγον' ον ικέτευε, παθών ημάς αλογίας, εκάστοτε ρύεσθαι.

Ὅμοιον, Προεόρτιον.

Προέρχεται σαρκί, Ιορδάνου τοις ρείθροις, ο πάντων Ποιητής, βαπτισθήναι θελήσας' διο προεορτάσωμεν, την αυτού επιφάνειαν, πίστει κράζοντες' Ρύσαι ημάς Ζωοδότα, ως φιλόανθρωπος, της των παθών τυραννίδος, και πάσης φαυλότητος.

Μετά την β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος γ', Θείας πίστεως.

Κρύπτῃ ἔφερε, τα Λείψανά σου πάλαι ἀδηλα, ημίν τελούντα, εν Μονῇ Προυσιωτίσσης μακάριε, ἀπερ ημίν ἄρτι δήλα πεποίηκας, αγιασμόν Ιωάννη βλυστάνοντα. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον, Προεόρτιον.

Σάρξ γεγένηται, ανερμηνεύτως, και προέρχεται εν Ιορδάνου, βαπτισθήναι τοις ρείθροις ο Κύριος, αποκαθαίρων ημών το παράπτωμα, και κατακλύζων την πλάνην του ὄφεως' ω βοήσωμεν' Δοξάζομεν υπεράγαθε, τον πλούτον της αρρήτου σου κενώσεως.

Μετά τον Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ', Ταχύ προκατάλαβε.

Αθλήσεως σκάμμασι, καταβαλών τον εχθρόν, ευρέσει των θείων σου και πανευόσμων οστών, ευφραίνεις μακάριε, πάντων τας διανοίας, και πληροίς ευφροσύνης, πάσαν την Εκκλησίαν, Νεομάρτυς Κυρίου, τιμών Ιωάννη, τους θείους αγώνάς σου.

Ὅμοιον, Προεόρτιον.

Το βάπτισμα δέξασθαι, τη του Προδρόμου χειρί, Χριστός νυν
επείγεται, τον μολυσμόν του Αδάμ, καθαίρων ως εύσπλαχνος·
δεύτε εν ευλαβεία, υπαντήσωμεν τούτω, άδοντες κατά χρέος,
προεόρτιον αίνον, τω μέλλοντι επιβήναι, Ιορδάνου τοις νάμασι.

Το α' Αντίφωνον του δ' ήχου και το Προκειμενον

Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Στίχ. Τοις Αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον του όρθρου του Αγίου Γεωργίου.

Ο Ν' ψαλμός, Δόξα, Ταις του Αθλοφόρου.

Και νυν, Ταις της Θεοτόκου.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Ιδιόμελον, Ήχος πλ. β'.

Του μαρτυρίου τοις πόνοις, λαμπρυνθέν σου το σώμα, ως χρυσός
πολύτιμος ημίν πεφανέρωται, εν αφανεία πρώην κείμενον,
Αγαρηνών τω φόβω. Όθεν εορτήν πνευματικήν, εν τη τούτου
ευρέσει συστησάμενοι, αίνον Χριστώ προφέρομεν, τω την σην
άθλησιν δοξάσαντι, και τα τίμια οστά σου, ασινή φυλάξαντι. Αυτόν
ικέτευε, Νεομάρτυς Ιωάννη, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Είτα οι Κανόνες, ο Προεόρτιος εκ του Μηναιίου και του Αγίου ο
εξής, φέρων την δε ακροστιχίδα:

«Την σην Αθλητά εύρεσον μέλπω. Γερασίμου».

Ἦχος α', Ἦχος α', Ωδήν επινίκιον.

Ταις θείας λαμπρότησι, Μάρτυς εκλάμπων, φως θεϊόν μοι αίτησαι, Ιωάννη ένδοξε, όπως υμνήσω φαιδρώς, των σων Λειψάνων των σεπτών, την ανακάλυψιν.

Ηνέχθη το σώμά σου, Προυσιωτίσσης Μονή μετά τέλος σου, Μάρτυς το άγιον, και εγκρυβέν εν αυτή νυν πεφανέρωται ημίν, καθαγιάζων ημάς.

Νεκρώσας τον δόλιον, τη ση αθλήσει, ζώην την αιώνιον, πάσι εκφαίνοντα, νυν απεκάλυψας ημίν, τα Λείψανά σου τα σεπτά, ώ Ιωάννη κλεινέ.

Θεοτοκίον.

Σαρκός ομοιώματι, ημίν εφάνη, ο Λόγος ο σύνθρονος, Πατρί και Πνεύματι, εκ της γαστρός σου Αγνή, άτρεπτος μείνας ώσπερ ήν, προ της σαρκώσεως.

Ωδή γ', Στερεωθήτω η καρδια μου.

Η των Λειψάνων σου φανέρωσις, εορτής ημίν ώφθη πρόξενος, εν η τιμώνμεν ευλαβώς, Ιωάννη τους άθλους σου, και εν φόβω παριστάμεθα, τη θήκη σου Άγιε.

Νομίμως ήθλησας μακάριε, και την ανομίαν κατήσχυνας' ένθεν δεδόξασται λαμπρώς, Παρακλήτου τη χάριτι, Ιωάννη το σον Λείψανον, ο πίστει σεβόμεθα.

Αποκρυβέν πάλαι το σώμά σου, ήδη πεφανέρωται Άγιε, ο εκ της κρύπτης Μονασταί, ευλαβώς εκκομίσαντες, τω Ναώ πάσι προτέθηκαν, ως θεϊον αγίασμα.

Θεοτοκίον.

Θεόν αφράστως σωματώσασα, και Παρθένος άμωμος μείναςα, μετά τον τόκον τον φρικτόν, Θεοτόκε Πανάχραντε, ευλογίας πάσιν ήνοιξας, πηγάς τη κυήσει σου.

Κάθισμα, Ήχος πλ. α', Τον Συνάναρχον Λόγον.

Φανερώς εκνικήσας εκθρού τας φάλαγγας, αφανή επί πλείστοις ετέλουν έτεσιν, ως τω φόβω των εκθρών κρυβέντα Άγιε, Προυσιωτίσσης τη Μονή, τα Λείψανά σου τα σεπτά, α ήδη φανερωθέντα, τη νεύσει σου Ιωάννη, χαράς πληρούσι τας ψυχάς ημών.

Όμοιον, Προεόρτιον.

Ιορδάνου τα ρείθρα οιάπερ άνθρωπος περιβαλλέσθαι ο Λόγος ο Υπερούσιος, δια σπλάγχνα οικτιρμών ήδη προέρχεται' ώ Ιωάννη Βαπτιστά, διακόνησον πιστώς, τω μέλλοντι εκκαθάραι, την φύσιν την των ανθρώπων, εκ της αρχαίας παραβάσεως.

Ωδή δ', Εν Πνεύματι προβλέπων.

Λαπρότητος της άνω θεόφρον κοινωνών, ως Αθλητής αήτητος Χριστού του Λυτρωτού, λαμπράν πανήγυριν τοις κάτω συναγείρεις, τη ανευρέσει των παντίμων σου Λειψάνων, εν η συνελθόντες τιμώμεν σε.

Ηγίαςας τας χείρας αφή τη ευλαβεί, των Μοναστών μακάριε, των θείων σου οστών, των συστειλάντων εκ της κρύπτης ταύτα Μάρτυς' ων τη αγία αναδειξει επληρώθη, ρήσις του Δαβίδ αγιόφθογγος.

Των θείων σου Λειψάνων τη ανακομιδή, Προυσιωτίσσης καίρει Μονή η ευαγής, ων τη ευρέσει εορτήν άγει αγίαν, ταύτα προβάλλουσα πιστοίς εις σωτηρίαν, Μάρτυς Ιωάννη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ασπόρως συλλαβούσα τον πάντων Ποιητήν, αφθόρως τούτον τέτοκας και έμεινας Αγνή' ως υπέρ νουν το τελεσθέν εν σοι Παρθένε, πάσαν διάνοιαν και ακοήν εκπλήττον' όθεν ανυμνούμεν την δόξαν σου.

Ωδή ε', Την σην ειρήνην.

Ευφράνθησαν μακάριε, χοροί μοναστών, ηνίκα ανεύρον, τα θεία σου Λείψανα, και τω Θεώ δόξαν ανέπεμψαν, τω πλουσίαν χάριν, διδόντι τοις Αγίοις.

Υμνούντες σου την άθλησιν, μετήξαν πιστώς, τω της Μονής τεμένει, τα θεία σου Λείψανα, του Ποιμενάρχου προεξάρχοντος, τελετής της θείας, παμμακαρ Ιωάννη.

Ρωσθείς Αγίω Πνεύματι, καθείλες εκθρού, πόνοις μαρτυρίου, την έπαρσιν Άγιε, και χάριν είληφας ουράνιον, ήν ημίν παρέχεις, δια των σων οστέων.

Θεοτοκίον.

Εκύησας Πανάκραντε, τον πάντων Θεόν, σαρκί ενωθέντα, εκ σου καθ' υπόστασιν, και την κατάραν εξηφάνισας, και έβλυσας πάσι, πηγήν αθανασίας.

Ωδή στ' Τον προφήτην Ιωνάν.

Σκήνός σου το ιερόν, τη αθλήσει λαμπρυνθέν, ὡσπερ ἄστρον φαεινόν, ανατέταλκεν ἡμίν, εκ κόλπων γης, πάλαι τω φθόνω εχθρών κρυπτόμενον.

Ιδού ὠφθησαν ἡμίν, ὡς αγίασμα σεπτόν, Ιωάννου του κλεινού, Νεομάρτυρος Χριστοῦ, τα Λείψανα· δεῦτε οὖν πάντες, τούτοις προσπέσωμεν.

Νέος ὠφθης Ἀθλητής, του Παντάνακτος Χριστοῦ, νέαν ἡγείρας ἡμίν, εορτήν πνευματικήν, πανεύφημε, τη αναδείξει του θείου σκήνους σου.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Ἀγνή, ἡ τεκούσα εν σαρκί, τον των ὅλων Ποιητήν αναπλάττοντα ἡμάς, του ἄγους με της αμαρτίας, πλύνον και σώσόν με.

Κοντάκιον, ἦχος δ', Επεφάνης σήμερον.

Των σεπτῶν λειψάνων σου τη φανερώσει, Ιωάννη ἔνδοξε, χάριν καρπούμεθα πολλήν, και μετὰ πόθου βοώμεν σοι· Χαίροις Μαρτύρων Χριστοῦ ισοστάσιε.

Ο Οἶκος.

Ὡς ἄνθη ὠφθησαν ἡμίν, και κρίνα πανευώδη, αρωματίζοντα οσμὴν, ζωῆς της αἰωνίου, τα Λείψανά σου τα σεπτὰ παμμάκαρ Ιωάννη, Νεομάρτυς του Χριστοῦ μακάριε· αθλήσας γαρ καρτερικῶς, αντικατέστης τω εχθρῷ, τελέσας τον αγώνα· ἔνθεν το αθλητικόν σου σώμα, εκ Βραχωρίου λάθρα μετενεχθέν τω φόβω

των τυράννων, ταφή οσία παρεδόθη, και κέκρυπται χρόνις πολλοίς, τη της Προυσιωτίσσης αγία Μάνδρα' όπερ νυν φανερωθέν, νεύσει τη ση, χαράς πολλής ημάς έπλησε, και καινισμόν μυστικόν παρέχει πάσι, τοις ευλαβώς προσιούσι, και φόβω απομένοις, και μετά πόθου βοώσι σοι' Χαίροις Μαρτύρων Χριστού ίσοστάσιε.

Συναξάριον.

Τη δ' του αυτού μηνός, μνήμην επιτελούμεν της ευρέσεως των Αγίων Λειψάνων του Αγίου ενδόξου Νεομάρτυρος Ιωάννου του εξ Οθωμανών, εκ Κονίτσης καταγομένου και εν Βραχωρίω αθλήσαντος εν έτει 1814. Ταύτα δε ευρέθησαν τη δ' Ιανουαρίου του σωτηρίου έτους 1974 εν τη ιερά Μονή της Προυσιωτίσσης, ένθα και εναπόκεινται.

Στίχοι.

Των αθλητικών οστών σου τη ευρέσει

Ιωάννη γήθεται πιστών χορεία.

Τετάρτη Ιωάννοιο γήθεν φαάνθησαν οστέα.

Ταις αυτού πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς.
Αμήν.

Ωδή ζ', Τους εν καμίνω.

Επισκιάσει θείων δωρεών, οσμήν αποπνέουσιν ουράνιον ημίν, η των σεπτών σορός Λειψάνων σου Ιωάννη ένδοξε, και δυσωδίαν παθών, δεινών ελαύνουσι.

Λελαμπρυσμένος θείαις καλλοναίς, πρόστηθι Άγιε εξ αδύτων νοητών, σην αρωγήν πάσι παρεχόμενος, τοις πιστώσ προσιπίπουσι, τη μυριπνόω σορώ, των σων αγίων οστών.

Πύργος ισχύος έσο εισαεί, μετά την Άκραντον Θεοτόκον Μαριάμ, ταύτη τη αγία Μάνδρα Άγιε, τη ως όλβον άσυλον, θησαυρισάση τα σα, πάντιμα Λείψανα.

Θεοτοκίον.

Ως των απάντων Κτίστην και Θεόν, τεκούσα εν σώματι Θεοτόκε Μαριάμ, τούτον εκτενώσ Κόρη ικέτευε, του διδόναι πάντοτε, αμαρτιών ιλασμόν, τοις σε υμνούσι πιστώσ.

Ωδή η', Ον φρίπτουσιν Άγγελοι.

Γενναίως ηγώνισαι, κατά των δυσοσεβών, και τούτο εκφαίνουσι, τα θεία σου οστά, α πίστει τιμώντες Ιωάννη κλεινέ, χάριν απαντλούμεν, Χριστόν υπερυψούντες.

Ενθέως ευφραίνεται Μονή η ευαγής, Προυσιωτίσσης Άγιε, των θείων σου οστών, πλουτούσα την θήκην, και πάντας καλεί, μετασχείν παμμάκαρ, αγιασμού του θείου.

Ρυσθήναι ικέτευε, παντοίων πειρασμών, τους μέλποντας Άγιε, την άθλησιν την σην, και νυν ευφημούντας, των σεπτών σου οστών, την εύρεσιν Μάρτυς, εν εορταίς αγίαις.

Θεοτοκίον.

Αγία Θεόνυμφε, Παρθένε Μαριάμ, αγίων τον Άγιον, η τέξασα σαρκί, αγίας ζωής με, εργάτην αληθή, ανάδειξον και σώσον, της του εκθρού μανίας.

Ωδή θ', Την ζωοδόχον πηγὴν.

Στεφάνω δόξης αἵλου κοσμούμενος, και των Μαρτύρων χοροῖς αριθμούμενος, συν αυτοῖς ικέτευε, Ἰωάννη ἔνδοξε, υπέρ των πίστει και πόθω προσιόντων, εν τη σορῶ των αγίων Λειψάνων σου.

Ἴδε εξ ὕψους ἰλέω εν ὀμματι, τους τη σεπτὴ σου σορῶ προσπελάζοντας, και εκάστω Ἄγιε, δίδου τα αιτήματα, ψυχῶν ομοῦ και σωμάτων σωτηρίαν, και των εν βίῳ δεινῶν απολύτρωσιν.

Μαρτυρικῶς καθελῶν τον αντίπαλον, Μαρτυρικῆς ευκληρίας ηξίωσαι ὅθεν πάσης θλίψεως, ανωτέρους φύλαττε, τους εορτάζοντας Μάρτυς Ἰωάννη, την των αγίων Λειψάνων σου την εὔρεσιν.

Ο της Κονίτισης βλαστός ενθεώτατος, και Βραχωρίου το θείον αγλάϊσμα, της Προυσιωτίσης δε, Μονῆς το θησαύρισμα, δίδου αεί την θερμὴν προστασίαν, ὦ Ἰωάννη τοῖς σε μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Υπερφυῶς τον Θεόν εσωμάτωσας, εκ της αράς τον Αδάμ εκλυτρούμενον, μόνη Παντευλόγητε ὅθεν καμὲ λύτρωσαι, εκ της πικράς του Βελίαρ τυραννίδος, ἵνα υμνῶ σε αεί Υπερύμνητε.

Εξαποστειλάριον, Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς θησαυρόν πολύτιμον, την αγίαν σορόν σου, του Παναγίου Πνεύματος, εφανέρωσας ἄρτι, Προυσιωτίσης τη Μάνδρα, Ἰωάννη θεόφρον, η πίστει προσπελάζοντες, και ψυχῶν και σωμάτων αγιασμόν, εξ αὐτῆς λαμβάνομεν ανυμνοῦντες, Χριστόν τον σε δοξάσαντα, μαρτυρίου τη δόξη.

Ὅμοιον, Προεόρτιον.

Χριστός ο πάντων Κύριος, και Θεός και Δεσπότης, εθελουσίως έρχεται, Ιορδάνου τοις ρείθροις, τω βαπτισμῷ εκκαθάραι, των βροτών την ουσίαν' ὡ Ιωάννη Πρόδρομε, πρόσελθε μετά φόβου τω Λυτρωτή, και την τούτου ύμνησον ευσπλαχνίαν, δι ής υιοί γεγόναμεν, του Θεού κατά χάριν.

Εις τους Αίνους.

Ιστώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ύχος α', Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανήγυριν άγομεν λαμπράν, Ιωάννη ένδοξε, την των Λειψάνων σου εύρεσιν, φαιδρώς γεραίροντες' ότι ημίν ταύτα, άρτι απεκάλυψας, πηγάζοντα την χάριν την άφθονον, του θείου Πνεύματος, και ισχύν πάσι παρέχοντα, τοις εν πίστει, προσιούσιν Άγιε.

Αιμάτων σου Μάρτυς τοις κρουνοίς, ευσεβών κατήρδευσας, εν Βραχωρίω το πλήρωμα, και τοις Λειψάνοις σου, της Προυσιωτίσσης, την Μονήν ηγίασας, ων μνείαν της ευρέσεως άγοντες, αναβοώμεν σοι' τη Τριάδι αεί πρέσβευε, Ιωάννη, υπέρ των τιμώντων σε.

Ευφράνθη χορός των Μοναστών, μετά πολυχρόνιον, ευρών κατάκρυψιν Άγιε την των Λειψάνων σου, μυρίπνοον θήκην, ήν και μετεκόμισεν, εν πίστει εκ της κρύπτης η έκειντο τω τεμενίσματι, της Μονής πάσι παρέχοντα Ιωάννη, χάριν, θεοδώρητον.

Κονίτσης βλαστός ο ευθαλής, ο Μαρτύρων σύναθλος, του Βραχωρίου το καύχημα, Προυσιωτίσσης δε, Μονής της αγίας, τον

νέον εντρύφημα, υμνείσθω Ιωάννης ο ένδοξος, ου την ανάδειξιν, μετά χρόνιον κατάκρυσιν, των Λειψάνων, πόθω εορτάζομεν.

Δόξα, Ήχος πλ. α΄.

Εξ ακανθών ως άνθος ευώδες, τη Εκκλησία ώφθης, υπέρ Χριστού καλώς αθλήσας, Ιωάννη Νεομάρτυς παμμακάρι΄ και της αλήκτου ζωής, τον αμαράντινον στέφανον δεξάμενος, της πεποθημένης θεώσεως, συν Μαρτύρων δήμοις ηξίωσαι. Όθεν τα θεία σου Λείψανα, τα πάλαι ημίν άγνωστα εις φως εξήγαγες, της ημών σωτηρίας προμηθούμενος΄ διο ωδήν χαριστήριόν σοι άδομεν, και εν κατανύξει βοώμέν σοι΄ Μη επιλάθη Άγιε, των σε πιστώσ τιμώντων, άλλ΄ απαύστως πρέσβευε, τω ελεήμονι Θεώ, ρύεσθαι ημάς πάσης περιστάσεως.

Και νυν, Ήχος πλ. α΄

Εν Ιορδάνη ποταμώ, Χριστός ο Θεός ημών, μολεΐ προς το βάπτισμα καθάραι θέλων ημάς, εκ των ανομιών ημών, τη αυτού επιφανεία, ως μόνος αγαθός και φιλάνθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη και Απόλυσις.

Εις την Λειτουργίαν

Τα συνήθη. Απόστολον, ζήτει τη ιε΄ Κυριακή.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον:

Εΐπεν ο Κύριος τοις εαυτού μαθηταΐς΄ Ιδού, εγώ αποστέλλω υμάς... ζήτει τη Τετάρτη της γ΄ εβδομάδος.

Κοινωνικόν: Εις μνημόσυνον αιώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χάριν αναβλύζει παρά Θεού, η των σων Λειψάνων, Νεομάρτυς
σεπτή σορός, ης υμνολογούντες, την εύρεσιν υμνούμεν,
παμμάκαρ Ιωάννη, τον σε δοξάσαντα.

Ἔτερον.

Χαίρει τοις Λειψάνοις σου τοις σεπτοῖς, η Προυσιωτίσσης,
Νεομάρτυς θεία Μονή' ταῦτα γὰρ ὡς δῶρον, Θεόσδοτον κατέχει,
ἄρτι φανερωθέντα, τη αντιλήψει σου.

Δίστιχον.

Ιωάννη ἀνωθεν χάριν μοι δίδου
Γερασίμω μέλψαντι την ἀθλησίν σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΙΩΑΝΝΗΝΤΟΝ ΕΚ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΧΩΡΙΩ ΤΗΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΑΘΛΗΣΑΝΤΑ

Ευλογήσαντος του Ιερέως το Κύριε εισάκουσον, μεθ' ό το Θεός Κύριος ως συνήθως, και τα εξής:

Ήχος δ', Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Ως Νεομάρτυς αληθής του Σωτήρος, και κοινωνός της υπέρ νουν ευφροσύνης, υπέρ ημών ικέτευε εκάστοτε, πάσης ημάς ρύεσθαι, προσβολής και ανάγκης, και παντοίων θλίψεων, Ιωάννη θεόφρον, και των παισμάτων άφεςιν λαβείν, τους τη σεπτή σου πρεσβεία προστρέχοντας.

Δόξα, το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι' ει μη γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων, τις δε διεφύλαξεν, έως νυν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου' σους γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν' ψαλμός και ο Κανών, ου η ακροστιχίς:

«Χάριν πιστοίς Ιωάννη αίτει. Γερασίμου».

Ωδή α', ήχος πλ. δ', Υγράν διοδεύσας.

Χαράν ημίν αίτει την αληθή, και λύσιν παισιμάτων, και της λύπης απαλλαγήν, τοις πίσει παμμάκαρ Ιωάννη, τη προς Χριστόν ικεσία σου σπεύδουσιν.

Αθλήσας νομίμως υπέρ Χριστού, πάσης ανομίας, και κινδύνων παντοδαπών, απήμονας τήρει Νεομάρτυς, τους τη θερμή σου πρεσβεία προστρέχοντας.

Ραντίσματι Μάρτυς των ιερών, αιμάτων σου σβέσον, παθημάτων πυρκαϊάν, ημών Ιωάννη Αθλοφόρε, τον Ζωοδότην ημίν ιλεούμενος.

Θεοτοκίον.

Ιλύος με λύτρωσαι των παθών, η της απαθείας ημίν τέξασα την πηγήν, και κάθαρον Κόρη την ψυχήν μου, των οικτιρισμών του Υιού σου τοις νάμασι.

Ωδή γ', Ουρανίας αφίδος.

Νέος ώφθης οπλίτης, πλάνης λιπών σύνδεσμον, του Παμβασιλέως της δόξης, αθλήσας άριστα' όθεν με σύνδησον, τούτου τη θεία αγάπη, Ιωάννη ένδοξε, ταις ικεσίαις σου.

Πλήρης ων Ιωάννη, της θεϊκής χάριτος, οία Νεομάρτυς Κυρίου, πλήρωσον δέομαι, φωτός του κρείττονος, την σκοτισθείσαν ψυχήν μου, και πόρρω απέλασον, σκότους τον άρχοντα.

Ιλασμόν των παισιμάτων, και των παθών ίασιν, αίτει Ιωάννη τρισμάκαρ, τοις καταφεύγουσι, τη αντιλήψει σου, και τον Σωτήρα δυσώπει, της μελλούσης κρίσεως, ημάς λυτρώσασθαι.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς απορρήτως, ο του παντός αίτιος, εκ των σων ακράντων αιμάτων Θεοχαρίωτε, πύλην σε έδειξε, προς ασφαλή σωτηρίαν, άγουσαν Πανάμωμε, τους σε δοξάζοντας.

Διάσωσον ταις προς Θεόν ικεσίαις σου Ιωάννη, τους τη σκέπη των πρεσβειών σου προστρέχοντας, δυσχερειών των εν βίω και πάσης βλάβης.

Επίβλεπον εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν καλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις και το Κάθισμα.

Ήχος β', Πρεσβεία θερμή.

Χριστώ τω Θεώ, ώ Ιωάννη πρέσβευε, διδόναι ημίν, παισιμάτων την συγχώρησιν, και παθών εκλύτρωσιν, και ειρήνης ατρέπτου τας χάριτας, και της μελλούσης ζωής μετασχείν, τους μέλποντας Μάρτυς την σην άθλησιν.

Ωδή δ', Εισακήκοα Κύριε.

Του εκθρού τα βουλεύματα, τα μανιωδώς αεί τεκταινόμενα, καθ' ημών Μάρτυς κατάργησον, ταις προς τον Σωτήρα ικεσίαις σου.

Οι τη θεία Εικόνη σου, πίστει προσιόντες χάριν λαμβάνουσιν, Ιωάννη μεγαλύνοντες, τον σε εν τοις άθλοις ενισχύσαντα.

Ίνα θείας χρηστότητος, θείων διαδόσεων μετασχοίημεν, Ιωάννη καθικέτευε, του ελέους άβυσσον τον Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας αξίωσον, τους τη ση προστρέχοντας αγαθότητι, Θεοτόκε
Αειπάρθενε, η Χριστόν τεκούσα κόσμον σώζοντα.

Ωδή ε', Φώτισον ημάς.

Ίθυνον ημών, την ζωήν ταις ικεσίαις σου, προς λιμένα εντολών των
του Χριστού, Ιωάννη ταραχώδους εκ συγχύσεως.

Ως θείον βλαστόν, μακαρίζει σε η Κόνιτσα' ην θερμαίς σου
μεσιτείαις προς Χριστόν, Ιωάννη πάσης θλίψεως απάλλαττε.

Άνωθεν αεί, Βραχωρίου πόλει παρέχε, ευλογίαν και ειρήνην
ευσταθή, Ιωάννη ήν ηγίασας τοις άθλοις σου.

Θεοτοκίον.

Νόμω του Θεού, της σαρκός μου καθυπόταξον, τας κινήσεις
Θεοτόκε δυσωπά, και ειρήνευσον ψυχής μου την κατάστασιν.

Ωδή στ', Την δέησιν.

Νεκρώσας, τον ευρετήν της κακίας, προσελθών από ψυχής τω
Σωτήρι, και υπέρ τούτου αθλήσας ανδρείως, την νεκρωθείσαν
ψυχήν μου τοις πάθεσι, προς μετανοίας τας οδούς, Ιωάννη
εξέγειρον δέομαι.

Η πόλις του Βραχωρίου τιμά σε, ως προστάτην και αγλάϊσμα
θείον, πλέον δε ταύτης η Κόνιτσα χαίρει, η ση πατρίς Ιωάννη
μακάριε, αις ευλογίαν εκ Θεού, και ειρήνην εξαίτει και έλεος.

Αιμάτων, τοις σταλαγμοίς κατασβέσας, Ιωάννη της κακίας την
φλόγα, τον της ψυχής μου πυρσόν αμελεία, ήδη οβεσθέντα
υπάναψον δέομαι, έργων αγίω τω φωτι, ίνα σκότους ρυσθώ
παραβάσεων.

Θεοτοκίον.

Ίατρευσον, της ψυχής μου το άλγος, και την κάκωσιν του σώματος Κόρη, η τον Σωτήρα του κόσμου τεκούσα, τον της αρχαίαν πληγήν ιασάμενον, και δίδου μοι ευθυπορείν, προς οδούς τας ευθείας και σώσόν με.

Διάσωσον ταις προς Θεόν ικεσίαις σου Ιωάννη, τους τη σκέπη των πρεσβειών σου προστρέχοντας, δυσχερειών των εν βίω και πάσης βλάβης.

Άκραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Αίτησις και το Κοντάκιον.

Ήχος β', Τοις των αιμάτων σου ρείθροις.

Μαρτυρική παρρησία προς Κύριον, ως Νεομάρτυς Χριστού αξιάγαστος, κινδύνων παντοίων και θλίψεων, και οδυνών ανωτέρους διάσωζε τους σε Ιωάννη γεραίροντας.

Προκείμενον.

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει και ωσει κέδρος η εν τω Λιβάνω
πληθυνθήσεται.

Στίχ: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν.

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτού μαθηταίς· Προσέχετε από των ανθρώπων· επιβαλούσι γαρ εφ' υμάς τας χείρας αυτών και διώξουσι, παραδιδόντες εις συναγωγάς και φυλακάς, αγομένους επί βασιλείς και ηγεμόνας, ένεκεν του ονόματός μου. Αποβήσεται

δε υμίν εις μαρτύριον. Θέσθε ουν εις τας καρδίας υμών, μη προμελετάν απολογηθήναι· εγώ γαρ δώσω υμίν στόμα και σοφίαν, η ου δυνήσονται αντειπείν ουδέ αντιστήναι πάντες οι αντικείμενοι υμίν. παραδοθήσεσθε δε και υπό γονέων, και αδελφών, και συγγενών, και φίλων, και θανατώσουσιν εξ υμών· και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομά μου· και θριξ εκ της κεφαλής υμών ου μη απόληται. Εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών.

Δόξα. Ταις του Αθλοφόρου...

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου...

Στίχ: Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Προσόμοιον. Ήχος πλ. β', Όλην αποθέμενοι.

Πλάνης την σκοτόμαιναν, καταλιπών θείω πόθω, ανδρικός ενήθλησας, υπέρ του Παντάνακτος θερμώ έρωτι, και ζωής κρείττονος, κατηξιωμένος, Νεομάρτυς αξιάγαστε, απαύστως πρέσβευε, πάσης συμφοράς και κακώσεως, και πάσης περιστάσεως, και επιβουλής του αλάστορος, ατρώτους τηρείσθαι, τους μέλποντας την άθλησιν την σην, δι' ής Χριστόν εμεγάλυνας, τον σε θαυμασιώσαντα.

Ωδή ζ', Οι εκ της Ιουδαίας.

Τω της νίκης στεφάνω, ως νικήσας τον όφιν Μάρτυς τετίμησαι· διο καμέ νικήσαι, την πλάνην του Βελίαρ, Ιωάννη ενίοχυσον, και εναρέτως Χριστώ λατρεύσαι μέχρι τέλους.

Εντολών του Σωτήρος, γεωργείν Ιωάννη χάριν την άφθονον
αμέμπω πολιτεία, ενίσχυσον λιταίς σου, τους εν πίστει
προσπίπτοντας, τη θήκη τη ιερά, των θείων σου λειψάνων.

Ίδε Μάρτυς υπόθεν, τους τη θεία Εικόνη και τοις λειψάνοις σου,
προσπίπτοντας και πλήρου, αυτών εν συμπαθεία τας αιτήσεις
μακάριε, ως παρρησίαν πολλήν, προς τον Σωτήρα έχων.

Θεοτοκίον.

Γνους τον δόλον του πλάνου, εξ αυτού Θεοτόκε ουκ απεπήδησα
άλλ' άφρονι καρδία αυτώ κατεδουλώθην, συ ουν Κόρη με
λύτρωσαι, της τυραννίδος αυτού, της ολεθριωτάτης.

Ωδή η', Τον Βασιλέα.

Εύρατο χάριν, Προυσιωτίσσης η Μάνδρα, των λειψάνων σου
παμμάκαρ τη ευρέσει, εξ ών ημίν χάρις, αγιασμού βλυστάνει.

Ρουν αμαρτίας, στήσον ταις σαις ικεσίαις, κατακλύζοντα αθλίως
την ψυχήν μου, και χαρίτων όμβροις, κατάρδουσόν με Μάρτυς.

Άθλων αγίων, λαβών τα έπαθλα Μάρτυς, πάσης θλίψεως και
πάσης καχεξίας, ασινείς συντήρει, τους σε ανευφημούντας.

Θεοτοκίον.

Συ ει Παρθένε, αμαρτωλών σωτηρία, και προσφύγιον των σε
υμνολογούντων' όθεν καμέ σκέπε, της του εχθρού απάτης.

Ωδή θ', Κυρίως Θεοτόκον.

Ισχυϊ ουρανίω, καθελών τον όφιν, εκ της αυτού κακουργίας
απάλλαξον, ω Ιωάννη τους πόθω σε μακαρίζοντας.

Μονάς τας ουρανίους, νυν περιπολεύων, τους επί γης σε τιμώντας
διάσωζε, επηρειών ολεθρίων Μάρτυς του όφους.

Οδούς τας σωτηρίους, νυν ημάς βαδίζεις, ώ Ιωάννη υπόθεν
ενίσχυσον, ως αν εισέλθωμεν πόλιν εις την ουράνιον.

Θεοτοκίον.

Υψίστου χαιρε Μήτηρ, Κεχαριτωμένη, χαιρε Παρθένε ημών
καταφύγιον, και σωτηρία του κόσμου και τείχος άσειστον.

Το Άξιον εστί, και τα Μεγαλυνάρια.

Πλάνης διαρρήξας πάντα δεσμόν, τω Χριστώ προσήλθες, Ιωάννη
από ψυχής, και αυτού το πάθος, αθλητικώς ζηλώσας, της άνω
βασιλείας, ώφθης συμμετοχος.

Άνθος ευωδέστατον και τερπνόν, εκ ρίζης βλαστήσας, ακανθόδους
και δυσσεβούς, την της ευσεβείας, οσμίν έπνευσας πάσιν,
αθλήσας Ιωάννη, στερρώ φρονήματι.

Αβρύνεται Κόνιτσα ευσεβώς, βλαστόν κεκτημένη, Ιωάννη σε
θαυμαστόν, η απαύστως δίδου, ταις προς Χριστόν λιταίς σου, των
οικτιρμών των θείων, θεία δωρήματα.

Εν τω Βραχωρίω περιφανώς, υπέρ της αγάπης μαρτυρήσας, της
του Χριστού, δίδου Βραχωρίταις, των θείων πρεσβειών σου,
παμμάκαρ Ιωάννη, χάριν την άφθονον.

Χαίροις των Μαρτύρων ο κοινωνός, και της δυσσεβείας,
καθαιρέτης ο ισχυρός· χαίροις ο αρτίως, ημίν αποκαλύψας, τα
λείμανά σου Μάρτυς, νεύσει τη κρείττονι.

Ἐχων παρρησίαν προς τον Χριστόν, ως αυτού οπλίτης, Ιωάννη νεοφανής, πρέσβευε απαύστως, παθών και πικρών νόσων, λυτρουῦσθαι τους τιμώντας, την θείαν μνήμην σου.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Ἄγιοι πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθῆναι ημάς.

Το Τρισάγιον, τα συνήθη Τροπάρια, Εκτενής και Απόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν το εξής:

Ἦχος β', Ὅτε εκ του ξύλου.

Κλήσιν χαριτώνυμον πλουτών, Μάρτυς του Χριστού Ιωάννη αξιοθαύμαστε, χάριν ημίν αίτησαι, και θείον ἔλεος, και παθών απολύτρωσιν, παρά του Σωτήρος, και σωμάτων ίασιν, και θεραπείαν ψυχών, πάσι τοις προσπίπτουσι πόθω, και από ψυχής αιτουμένοις, την σην προστασίαν και αντίληψιν.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Την πάσαν ελπίδα μου...

Δίστιχον.

Ιωάννη αίτησαι θείαν μοι χάριν
Γερασίμω σπεύδοντι τη ση πρεσβεία.

**ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΟΚΤΩΗΧΑ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ**

φέροντα δε ακροστιχίδα:

«Γερασίμου Μικραγιαννανίτου»

Ἦχος α', Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γενναίως καθείλες τον εχθρόν, τη στερρά αθλήσει σου, και τοις
τιμίοις Λειψάνοις σου, πιστών το πλήρωμα, τη σοι δεδομένη,
αγιαζεις χάριτι, οισ πίστει προσιόντες εκάστοτε, πιστώσ βοώμέν σοι
Νεομάρτυς αξιάγαστε, Ιωάννη, σκέπε τους τιμώντάς σε.

Δόξα.

Επλήσθη καράς πνευματικής, Μονή η περίπυστος,
Προυσιωτίσσης, ως εύρατο, τη ευδοκία σου, μάκαρ Ιωάννη, τα
σεπτά σου Λείψανα, και ταύτα ευλαβώς περιστείλασα, πιστώσ
προσπύσσειται, Νεομάρτυς αξιάγαστε, και δοξάζει, τον σε
στεφανώσαντα.

Και νυν.

Ρωσθεις τη δυνάμει του Χριστού, σύμμορφος γεγένησαι, τη
ψυχική σου στερρότητι, εσχάτοις έτεσι, των πάλαι Μαρτύρων, και
της δόξης σύγκληρος, αθλήσας εννομώτατα άγιε' διο βοώμέν σοι
τους τιμώντάς σου τα Λείψανα, Ιωάννη, ρύου πάσης θλίψεως.

Ἦχος β', Ὅτε εκ του ξύλου σε νεκρόν.

Αἷμα σου εκχέας το σεπτόν, υπέρ της αγάπης Κυρίου, στερρώ φρονήματι, δόξης κατηξίωσαι, της υπέρ έννοιαν, ης τα θεία σου Λείψανα, Μάρτυς μετασχόντα, άπασι προφαιίνουσι, ζωήν την μέλλουσαν, άπερ ευλαβώς προσκυνούντες, τους μαρτυρικούς σου αγώνας, ύμνοις Ιωάννη μακαρίζομεν.

Δόξα.

Σώμά σου θεόφρον το σεπτόν, μετά το σον άγιον τέλος, εν ευλαβεία πολλή, λάθρα μετενήνεκται, και αποκέκρυπται, εις Μονήν την περίβλεπτον, της Προυσιωτίσσης, ως αν λάθη, Άγιε, Αγαρηνών την βουλήν, όπερ νυν ευρόντες ση νεύσει, εύρομεν πολλήν ευφροσύνην, Ιωάννη μέλποντες τους άθλους σου.

Και νυν.

Ἴδε τους εσώτας ευλαβώς, μάκαρ τοις σεπτοίς σου Λειψάνοις, και προσκυνούντας αυτά, ως κατοικητήρια της θείας χάριτος, και ημών τα αιτήματα, πλήρου Ιωάννη, ως πολλήν προς Κύριον, την παρρησίαν πλουτών, λύσιν πειρασμών και κινδύνων, πάσιν εξαιτούμενος Μάρτυς, και πλημμελημάτων απολύτρωσιν.

Ἦχος γ'. Μεγάλη των Μαρτύρων σου.

Μεγάλην προς Χριστού δόξαν επλούτησας, υπέρ αυτού αθλήσας, απεριτρέπτω στάσει ένθεν χάριτος μεγάλης ηξιώθη, παμμάκαρ Ιωάννη, η των Λειψάνων σου σορός η μυροβόλος.

Δόξα.

Ο νέος του Χριστού οπλίτης ανυμνείσθω μοι, ο φερωνύμως κλήσιν πλουτών την χαριτώνυμον, ο τα Λείψανα αυτού αποκαλύψας, τα πάλοι κεκρυμμένα, καθαγιάζοντα ημών τας διανοίας.

Και νυν.

Υπέρ οσμὴν αγρού πλήρους Μάρτυς ως γέγραπται, τα Θεία Λείψανά σου, ημάς αρωματίζοντα, η ευαγής Προυσιωτίσης Μάνδρα, κατέχουσα εν κόλποις, μακαρίζει σου, Ιωάννη τους αγώνας.

Ἦχος δ', Ως γενναίον εν Μάρτυσι.

Μαρτυρίου το στάδιον, ανενδότω φρονήματι, Ιωάννη ένδοξε εκτετέλεκας, και των Μαρτύρων ισότιμος, εν πάσι γενόμενος, πρέσβυς ώφθης προς Χριστόν, των πιστώσ ευφημούντων σου την ανεύρεσιν, των παντίμων Λειψάνων κεκρυμμένων, δια φόβον των τυράννων, α ευλαβώς προσπτυσσόμεθα.

Δόξα.

Ιερώτατον σφάγιον, τω Χριστώ προσενήνεξαι, εκμηθείς μακάριε τον αυχένα σου, και το σον πάντιμον Λείψανον, ροαίς των αιμάτων σου, λαμπρυνθέν αθλητικώς, ημίν άρτι δεδώρηται, ως πολύτιμον, και ουράνιον δώρον Ιωάννη, αγιάζον και ευφραίνον, τους ευλαβώς τούτω σπεύδοντας.

Και νυν.

Κρύψιν χρόνιον έσχηκεν, η σορός των Λειψάνων σου, και τοις πάσιν άγνωστος ούσα Άγιε, νυν ευδοκία του κρείττονος, ημίν

πεφανέρωται, ὡπερ θεῖος θησαυρός και τεκμήριον ἄριστον, της ευκλείας σου, ἦν θεόθεν εκτήσω και ευφραίνει, την Μονήν Προυσιωτίσης, ασματικῶς ανυμνούσάν σε.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ασκητικῶν.

Ρίζης εξ ακανθῶδους φυεῖς, οἰά περ ρόδον Ιωάννη πανεύοσμον, ευφραίνεις των σων αγῶνων, τη ευωδία σοφέ, πιστών τας καρδίας θείω Πνεύματι' και νυν των Λειψάνων σου, ταις οσμαῖς κατεμύρισας, τας διανοίας, των τιμώντων τους ἄθλους σου, και υμνούντων σε, ως Χριστοῦ Νεομάρτυρα. Ὅθεν την τούτων εὔρεσιν, λαμπρῶς εορτάζοντες, την σην εξ ὕψους ταχεῖαν, απεκδεχόμεθα σύναρσιν, Χριστόν ανυμνούντες, τον δωρούμενον τω κόσμῳ, το μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Ἄρον προς τον Δεσπότην Χριστόν, χείρας ικετίδας δεόμενος Ἄγιε, δοθῆναι παισιμάτων λύσιν, και φωτισμόν τη ψυχῇ, και παθῶν παντοίων απολύτρωσιν, τοις πόθῳ τιμῶσί σε, ως Χριστοῦ Νεομάρτυρα, και των Λειψάνων, των σεπτῶν σου την εὔρεσιν, εορτάζουσιν, ως ημέραν εόρτιον' συ γαρ των υπέρ έννοιαν, μετέχων ελλάμψεων, και συγχορευῶν Αγγέλοις, πάντων πληροῖς τα αιτήματα, Χριστόν ικετεύων, ταις ψυχαῖς ημών δοθῆναι, το θεῖον ἔλεος.

Και νυν.

Γνόντες εκ της κεράμου σαφῶς, την θεῖαν κλήσιν σου χαράς επληρώθησαν, οι πόθῳ ένδον της κρύπτῆς, τα σα οσά αληθῶς,

Μονασταί ευρόντες χαριτώνυμε, και ταύτα συσειλαντες, ευλαβώς μετεκόμισαν, πομπή αγίου του σεπτού αρχιποίμενος, προεξάρχοντας, τω Ναώ ανυμνούντες σε' όθεν τούτοις προσπίπτοντες, πιστώ εκβοώμέν σοι' Δίδου ημίν Ιωάννη, την σην ταχείαν αντίληψην, Χριστόν ικετεύων, παρασχειν φως και ειρήνην, τοις σε γεραίρουσι.

Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Τοχυσας σθενούμενος, τη θεϊκή δυναστεία, καθελείν του δράκοντος, άπασαν την ένστασιν τη αθλήσει σου, και λαβείν στέφανον, τον της αφθαρσίας, εκ χειρός του Παντοκράτορος, μάρτυς ηξιώσει, ώσπερ Αθλοφόρος αήττητος' και νυν ημίν δεδώρησαι, την σορρόν των θείων οστέων σου, οία μυροθήκην, της χάριτος της θείας αληθώς, και θυμηδιαν εν θλίψεσι, και θερμόν προσφύγιον.

Δόξα.

Άπαντες εξέστησαν, ηνίκα έγνωσαν Μάρτυς, την αγίαν κλήσιν σου, και πιστώ προσέπεσον τοις Λειψάνοις σου, και θερμοίς δάκρυσιν, ιλασμόν ητούντο, δια σου λαβείν και ίασιν, ψυχής και σώματος, παρά του λαμπρώς σε δοξάσαντος, ώ πρέσβευε δεόμεθα, της επουρανίου λαμπρότητος, τυχείν Ιωάννη, τους μέλποντας την άθλησιν την σην, δι' ής Μαρτύρων ισότιμος ώφθης και ομόστεφος.

Και νυν.

Νέον άστρον πέφηνας, τη του Χριστού Εκκλησία, λιπών την σκοτόμαιναν, της απάτης Άγιε νοϊ σάφροني, και εκθρού έλυσας,

τας μηχανουργίας, Νεομάρτυς τη αθλήσει σου ὄθεν την άδυτον, εΐληφας και θείαν λαμπρότητα, και πάσιν εφανέρωσας, εκ νυκτός σιγής τα σα Λείψανα, ακτίνας θαυμάτων, εκλάμποντα ημίν θεία στοργή και σκοτασμόν διαλύοντα, πειρασμών και θλίψεων.

Ἦχος βαρύς. Ουκ έτι κωλυόμεθα.

Νεκρώσας την απάτην αθλήσει τη ση, Ιωάννη ένδοξε αιωνίου, ζωής ηξίωσαι.

Δόξα.

Άπαντες προσπίπτοντες εν πίστει θερμή, Ιωάννη ένδοξε σοις Λειψάνοις, πόνων ρυόμεθα.

Και νυν.

Νυν Προυσιωτίσης η αγία Μονή, χαίρει τοις Λειψάνοις σου Νεομάρτυς, και πόθω γεραίρει σε.

Ἦχος πλ. δ'. Ω του παραδόξου θαύματος!

Ἴνα της χαράς της κρείττονος, και της αλήκτου ζωής, κληρονόμος και μέτοχος, εποφθή υπέκλινας, δι' αγάπην την ένθεον, την κεφαλήν σου τω ξίφει Άγιε, και του σου πόθου λαμπρώς ηξίωσαι ὄθεν ικέτευε, Ιωάννη ένδοξε, υπέρ ημών, των ασπαζομένων σου, τα θεία Λείψανα.

Τέλος το θείον δεξάμενος, εν Βραχωρίω στερρώς, προς την άνω λαμπρότητα, νικηφόρος έδραμες, Ιωάννη πανεύφημε, οι ευσεβείς δε το θείον σκήνός σου, λάθρα εκείθεν εις Προυσιώτισσαν, πίστει μετήνεγκαν, ον κρυβέν εγνώρισται, άρτι ημίν, χάριν την σωτήριοι, παρέχον άπασι.

Δόξα.

Ὁλβον ὡπερ θεῖον κέκτηται, Προυσιωτίσσης Μονή, τα σα
Λείψανα Ἄγιε, ὧνπερ την φανέρωσιν εορτάζει τιμώσά σε, και
προσκαλείται πιστῶν το πλήρωμα, λαβεῖν εκ τούτων χάριν και
έλεος· πάσι παρέχεις γαρ Μάρτυς τα αιτήματα ὡς του Χριστου,
κεκτημένος ἀνωθεν, τον οἶκτον ἐνδοξε.

Και νυν.

Ἕμνοις ιεροῖς και ἄσμασι, πρώην την μνήμην της σης, Νεομάρτυς
αθλήσεως, μέλψαντες ἐπλήσθημεν, ουρανίου φαιδρότητος· νυν δε
Λειψάνων σου την φανέρωσιν, ανευφημοῦντες αναβοώμέν σοι·
πλήρου ἐκάστοτε, ημών τα αιτήματα και τῷ Χριστῷ Ἰωάννη
πρέσβευε, σώζεσθαι ἀπαντας.

Ἐτερον Προσόμοιον ψαλλόμενον εν τη Απολύσει της Αγρυπνίας.

Ἦχος β', Ὅτε εκ του ξύλου.

Πίστει παρεστῶτες τη σορῶ των σων μυριπνόων Λειψάνων, και
ευλαβεία θερμή, Ἰωάννη ἐνδοξε, αναβοώμέν σοι· Ουρανόθεν
ἐπίβλεπον, τους περικυκλόντας, τα σεπτὰ σου Λείψανα, και
δίδου ἀπασι χάριν και ειρήνην και ρώσιν, και ἀπαλλαγὴν των
κινδύνων, ταις προς τον Σωτήρα ικεσίαις σου.

Δίστιχον.

Ἰωάννη δίδου μοι τῷ Γερασίμῳ
Τούσδε ἕμνους πλέξαντι χάριν θεόθεν.

